

ZAKON

O REGULIRANIM PROFESIJAMA I PRIZNAVANJU INOZEMNIH STRUČNIH KVALIFIKACIJA

I. OPĆE ODREDBE

Članak 1.

(1) Ovim se Zakonom utvrđuju minimalni uvjeti osposobljavanja u Republici Hrvatskoj za pristup i obavljanje profesija doktora medicine, doktora medicine specijalista, doktora dentalne medicine, doktora dentalne medicine specijalista, medicinskih sestara odgovornih za djelatnost opće njege, primalja, magistara farmacije, doktora veterinarske medicine i arhitekata, kao i priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija, uključujući sustav priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija za obavljanje reguliranih profesija u Republici Hrvatskoj u svrhu ostvarivanja prava na poslovni nastan, slobodu pružanja usluga na privremenoj i povremenoj osnovi u Republici Hrvatskoj na temelju inozemnih stručnih kvalifikacija te postupak priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija i priznavanje stručnih kvalifikacija na temelju zajedničkih kompetencijskih standarda te uspostavu i funkcioniranje Europske profesionalne kartice.

(2) Na postupak priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija primjenjuju se odredbe propisa kojim se uređuje opći upravni postupak.

(3) Ovim se Zakonom utvrđuju uvjeti za djelomičan pristup reguliranoj profesiji u Republici Hrvatskoj te priznavanje pripravničkog staža obavljenog izvan svoje matične države, odnosno u državi ugovornici Ugovora o Europskom gospodarskom prostoru i Švicarskoj Konfederaciji.

(4) Izrazi koji se koriste u ovome Zakonu i propisima koji se donose na temelju njega, a imaju rodno značenje, odnose se jednako na muški i ženski rod.

Članak 2.

Ovim se Zakonom u pravni poredak Republike Hrvatske prenosi Direktiva 2005/36/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. rujna 2005. o priznavanju stručnih kvalifikacija (Tekst značajan za EGP) (SL L 255, 30. 9. 2005.) kako je zadnje izmijenjena i dopunjena Direktivom 2013/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 20. studenoga 2013. o izmjeni Direktive 2005/36/EZ o priznavanju stručnih kvalifikacija i Uredbe (EU) br. 1024/2012 o administrativnoj suradnji putem Informacijskog sustava unutarnjeg tržišta (»Uredba IMI«) (Tekst značajan za EGP) (SL L 354, 28. 12. 2013).

Članak 3.

(1) Ovaj se Zakon primjenjuje na državljane država ugovornica Ugovora o Europskom gospodarskom prostoru i Švicarske Konfederacije, koji su stekli stručne kvalifikacije u državi ugovornici Ugovora o Europskom gospodarskom prostoru i Švicarskoj Konfederaciji, odnosno koji su obavili pripravnički staž izvan svoje matične države, odnosno u državi ugovornici Ugovora o Europskom gospodarskom prostoru i Švicarskoj Konfederaciji, a koji u Republici Hrvatskoj, kao osobe zaposlene kod određenog poslodavca ili osobe koje obavljaju samostalnu djelatnost, žele obavljati određenu reguliranu profesiju.

(2) Ovaj se Zakon primjenjuje i na državljane trećih zemalja koji su stekli stručne kvalifikacije u državi ugovornici Ugovora o Europskom gospodarskom prostoru i Švicarskoj Konfederaciji, osim odredbi glave IV. ovoga Zakona.

(3) Priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija državljanima država ugovornica Ugovora o Europskom gospodarskom prostoru i Švicarske Konfederacije te trećih zemalja, koji su stručne kvalifikacije stekli izvan države ugovornice Ugovora o Europskom gospodarskom prostoru i Švicarske Konfederacije, odnosno u trećim zemljama, provodi se u skladu s glavom VIII. ovoga Zakona.

Članak 4.

(1) Odredbe ovoga Zakona ne primjenjuju se na pomorce i brodarce kojima je postupak priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija reguliran posebnim propisima.

(2) Odredbe ovoga Zakona ne primjenjuju se na kvalifikacije osoba koje obavljaju uslužne ili posredničke poslove pri kojima ne dolaze u neposredan doticaj s opasnim kemikalijama, a kojima je postupak priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija uređen posebnim propisima.

(3) Odredbe ovoga Zakona ne primjenjuju se na javne bilježnike koji se imenuju sukladno posebnim propisima.

Članak 5.

Pojmovi u smislu ovoga Zakona imaju sljedeće značenje:

1. *regulirana profesija* – profesionalna djelatnost ili skupina profesionalnih djelatnosti kod kojih je pristup, obavljanje ili jedan od načina obavljanja na temelju zakonskih ili drugih pravnih akata, izravno ili neizravno uvjetovan posjedovanjem određenih stručnih kvalifikacija te profesionalna djelatnost ili skupina profesionalnih djelatnosti kojima se bave članovi strukovnih organizacija s profesionalnim nazivom

2. *države članice* – odnosi se na države članice Europske unije, države potpisnice Ugovora o Europskom gospodarskom prostoru i Švicarsku Konfederaciju

3. *treće zemlje* – odnosi se na sve zemlje koje nisu članice Europske unije, potpisnice Ugovora o Europskom gospodarskom prostoru te dio Švicarske Konfederacije

4. *matična država* – država članica u kojoj je kandidat stekao svoje stručne kvalifikacije za bavljenje određenom profesijom, odnosno djelatnošću; može biti i država članica poslovnog nastana nositelja stručne kvalifikacije

5. *poslovni nastan* – pravo fizičke i pravne osobe na obavljanje profesije, odnosno djelatnosti, pod uvjetom da su ispunjeni svi propisani uvjeti za obavljanje istih u matičnoj državi članici te koja nema zabranu obavljanja, neovisno o tome je li u svojstvu zaposlene ili samozaposlene osobe, odnosno osobe koja trenutačno ne obavlja svoju profesiju

6. *profesionalni naziv* – naziv kojim se nositelju stručne kvalifikacije potvrđuje pravo na obavljanje određene regulirane profesije, a može biti različit od akademskog ili stručnog naziva ili stupnja koji se stječe posjedovanjem obrazovne kvalifikacije

7. *stručni i akademski naziv i akademski stupanj* – naziv i stupanj koji se stječe posjedovanjem obrazovne kvalifikacije u visokom obrazovanju

8. *stručna kvalifikacija* – kvalifikacija stečena:

a) po završetku formalnog obrazovanja kojim je obuhvaćeno i stručno usavršavanje te se dokazuje diplomom, svjedodžbom ili drugom javnom ispravom koju je izdala nadležna obrazovna ustanova

b) po završetku formalnog obrazovanja i nakon toga obavljenog stručnog usavršavanja, odnosno

c) ispunjavanjem uvjeta iz članka 13. ovoga Zakona, a dokazuje se potvrdom kompetentnosti ili

d) stručnim iskustvom, na temelju kojeg je nositelj stručne kvalifikacije stekao pravo obavljanja određene regulirane profesije u državi članici

9. *obrazovna kvalifikacija* – kvalifikacija koja se stječe po završetku formalnog obrazovanja, a koja se dokazuje diplomom, svjedodžbom ili drugom javnom ispravom koju je izdala nadležna obrazovna ustanova

10. *nositelj stručne kvalifikacije* – osoba koja ispunjava sve potrebne uvjete za bavljenje određenom reguliranom profesijom u državi članici; u postupku priznavanja inozemne stručne kvalifikacije smatra se kandidatom

11. *stručno iskustvo* – stvarno i zakonito obavljanje profesije u punom ili nepunom radnom vremenu, a u skladu s odgovarajućim propisima za pojedinu profesiju

12. *razdoblje prilagodbe* – osposobljavanje radi stjecanja odgovarajućih kompetencija pod nadzorom kvalificiranog stručnjaka u Republici Hrvatskoj, koje može biti popraćeno zahtjevima za dodatnim obrazovanjem, stručnim usavršavanjem i osposobljavanjem te podliježe ocjenjivanju; kvalificiranim stručnjakom smatra se osoba s odgovarajućim kompetencijama, stručnim znanjem i iskustvom

13. *provjera kompetentnosti* – provjera primjene stručnog znanja i vještina kandidata, uz pripadajuću samostalnost i odgovornost, a koju provode nadležna tijela radi ocjene kompetentnosti kandidata za obavljanje regulirane profesije u Republici Hrvatskoj

14. *kompetencije* – prema propisima kojima se uređuje Hrvatski kvalifikacijski okvir, obuhvaćaju znanja i vještine te pripadajuću samostalnost i odgovornost

15. *nadležno tijelo* – nadležne strukovne organizacije, središnja tijela državne uprave u čijem su djelokrugu određene regulirane profesije ili druga nadležna tijela ili organizacije koje su ovim Zakonom i posebnim propisima ovlaštene za provođenje postupka i utvrđivanje uvjeta za priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija

16. *Direktiva* – Direktiva 2005/36/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. rujna 2005. o priznavanju stručnih kvalifikacija (Tekst značajan za EGP) (SL L 255, 30. 9. 2005.) kako je zadnje izmijenjena i dopunjena Direktivom 2013/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 20. studenoga 2013. o izmjeni Direktive 2005/36/EZ o priznavanju stručnih kvalifikacija i Uredbe (EU) br. 1024/2012 o administrativnoj suradnji putem Informacijskog sustava unutarnjeg tržišta (»Uredba IMI«) (Tekst značajan za EGP) (SL L 354, 28. 12. 2013.)

17. *automatsko priznavanje* – priznavanje inozemne stručne kvalifikacije iz glave IV. ovoga Zakona koje se odnosi isključivo na državljane država članica s dokazom o stručnoj kvalifikaciji izdanim u državi članici

18. *zajednički kompetencijski okvir* – zajednički skup kompetencija nužno potrebnih za obavljanje određene profesije; ne zamjenjuje nacionalne programe osposobljavanja, osim ako drugim pravnim propisima nije drukčije određeno

19. *zajednički ispit* – podrazumijeva standardiziranu provjeru kompetentnosti nositelja određenih stručnih kvalifikacija, a koja je dostupna u državama članicama koje su prihvatile zajednički kompetencijski okvir; uspješno polaganje ispita u jednoj državi članici omogućava nositelju stručnih kvalifikacija da obavlja profesiju u svakoj drugoj državi članici koja je prihvatila zajednički kompetencijski okvir pod istim uvjetima kao i nositelji stručnih kvalifikacija koji su svoje kvalifikacije stekli u toj državi

20. *potvrda za neometano pružanje usluga na unutarnjem tržištu Europske unije* – potvrda koja se izdaje pravnim i fizičkim osobama u svrhu neometanog obavljanja profesija i pružanja usluga na području drugih država članica, zapošljavanjem i obavljanjem gospodarske djelatnosti, odnosno samozapošljavanjem, poslovnim nastanom, odnosno privremenim i povremenim pružanjem usluga (u daljnjem tekstu: EU potvrda)

21. *nadležno tijelo za izdavanje EU potvrde* – tijelo ili strukovna organizacija ili institucija koja je posebnim propisima ovlaštena za izdavanje potvrda, odnosno za vođenje odgovarajućeg registra i izdavanje potvrda

22. *pružanje usluga na privremenoj i povremenoj osnovi* – pružanje usluga kojem ne prethodi postupak priznavanja inozemne stručne kvalifikacije uz uvjet poslovnog nastana u drugoj državi članici, a koje se procjenjuje za svaki pojedinačni slučaj, uzimajući u obzir njezino trajanje, učestalost, redovitost i stalnost

23. *pripravnički staž* – razdoblje stručne prakse koja se obavlja pod nadzorom mentora ako predstavlja uvjet za pristup reguliranoj profesiji, a koji se može provoditi ili tijekom obrazovanja do stjecanja kvalifikacije ili nakon završetka obrazovanja

24. *cjeloživotno učenje* – svi oblici učenja tijekom života čija je svrha stjecanje i unapređivanje kompetencija za osobne, društvene i profesionalne potrebe, uključujući profesionalnu etiku

25. *europski sustav prikupljanja i prenošenja bodova u visokom obrazovanju ili ECTS bodovi* – sustav bodovanja za visoko obrazovanje koji se koristi u Europskom prostoru visokog obrazovanja

26. *europska profesionalna kartica* – elektronička potvrda u okviru IMI sustava kojom se dokazuje da je nositelj stručne kvalifikacije ispunio sve potrebne uvjete za pružanje usluga u Republici Hrvatskoj na privremenoj i povremenoj osnovi ili priznavanje stručnih kvalifikacija za poslovni nastan u Republici Hrvatskoj (u daljnjem tekstu: EPC kartica)

27. *nositelj EPC kartice* – nositelj stručne kvalifikacije kojem je izdana EPC kartica sukladno glavi V. ovoga Zakona

28. *nadležno tijelo za EPC karticu* – nadležna strukovna organizacija ili drugo nadležno tijelo ili organizacija, odnosno središnje tijelo državne uprave u čijem su djelokrugu regulirane profesije za koje je uvedena EPC kartica, a koje je posebnim provedbenim propisima ovlašteno za pripremu i obradu IMI dosjea te izdavanje EPC kartice.

II. PRUŽANJE USLUGA NA PRIVREMENOJ I POVREMENOJ OSNOVI NA TEMELJU INOZEMNIH STRUČNIH KVALIFIKACIJA

Članak 6.

(1) Fizička osoba koja u Republici Hrvatskoj želi pružati usluge na privremenoj ili povremenoj osnovi obavljanjem određene regulirane profesije, bilo kao osoba zaposlena kod određenog poslodavca ili osoba koja obavlja samostalnu djelatnost može pružati takve usluge obavljanjem regulirane profesije ako je:

a) stekla stručnu kvalifikaciju u državi članici ili u trećoj zemlji pod uvjetom da je država članica već priznala takvu kvalifikaciju i

b) poslovno nastanjena u državi članici prema propisima za bavljenje istom reguliranom profesijom u toj državi.

(2) Ako profesija, stručno osposobljavanje i usavršavanje za tu profesiju nisu regulirani u državi članici poslovnog nastana, osoba može pružati usluge na privremenoj ili povremenoj osnovi obavljanjem određene regulirane profesije u Republici Hrvatskoj pod uvjetima iz stavka 1. ovoga članka i ako je, u jednoj ili više država članica, obavljala istu reguliranu profesiju najmanje godinu dana tijekom zadnjih deset godina koje su prethodile pružanju usluga.

(3) Osobe iz stavaka 1. i 2. ovoga članka izuzete su od obveze:

a) odobrenja, registracije ili članstva u nadležnom tijelu i

b) registracije pri tijelu nadležnom za socijalnu sigurnost u svrhu podmirenja računa kod osiguravatelja, koji se odnose na djelatnosti koje se obavljaju u korist osiguranika, ali su dužne prethodno, iznimno u hitnim slučajevima naknadno, obavijestiti tijelo nadležno za socijalnu sigurnost o uslugama koje su pružene.

(4) Sukladno odredbama ove glave Zakona, nadležno tijelo ne smije ni zbog jednog razloga vezanog uz stručne kvalifikacije ograničavati osobe iz stavaka 1. i 2. ovoga članka u pružanju usluga u Republici Hrvatskoj.

(5) Osobe iz stavaka 1. i 2. ovoga članka podliježu posebnim propisima kojima se utvrđuju stručne kvalifikacije za obavljanje reguliranih profesija.

Članak 7.

(1) Osoba koja prvi put želi pružati usluge obavljanjem regulirane profesije u Republici Hrvatskoj dužna je o tome izvijestiti nadležno tijelo ili Jedinствену kontaktnu točku za usluge iz članka 78. ovoga Zakona izjavom u pisanom obliku.

(2) Izjava iz stavka 1. ovoga članka:

a) podnosi se prije početka prvog pružanja usluga u Republici Hrvatskoj

b) uključuje osobne podatke i podatke o pojedinostima svakoga osiguranja ili bilo kojeg drugog sredstva osobne ili kolektivne zaštite s obzirom na profesionalnu odgovornost

c) podnosi se za svaku godinu u kojoj osoba namjerava privremeno ili povremeno pružati usluge u Republici Hrvatskoj.

(3) Prije početka prvog pružanja usluga, nadležno tijelo zahtijevat će da osoba uz izjavu iz stavka 2. ovoga članka priloži sljedeće dokumente:

a) dokaz o državljanstvu

b) potvrdu kojom se potvrđuje da je poslovno nastanjena u državi članici poslovnog nastana za bavljenje profesijom, odnosno djelatnostima o kojima je riječ i da u trenutku izdavanja potvrde nema, čak ni privremeno, zabranu obavljanja profesije, odnosno djelatnosti

c) dokaz o stručnim kvalifikacijama

d) bilo koji dokaz da je osoba obavljala profesiju o kojoj je riječ najmanje godinu dana tijekom zadnjih deset godina, u slučaju da profesija, stručno osposobljavanje i usavršavanje za tu profesiju nisu regulirani u državi članici poslovnog nastana

e) dokaz o nekažnjavanju, odnosno dokaz da nije bilo privremenog ili trajnog oduzimanja prava na obavljanje profesije, u slučajevima profesija iz sigurnosnog sektora, zdravstvenog sektora i za profesije povezane s obrazovanjem maloljetnih osoba, uključujući i brigu o djeci i predškolsko obrazovanje, kada to Republika Hrvatska traži za svoje državljane

f) odgovarajući dokaz da osoba posjeduje potrebnu razinu znanja hrvatskog jezika za potrebe obavljanja profesije u Republici Hrvatskoj, u slučaju profesija koje mogu imati posljedice za javno zdravlje i sigurnost primatelja usluga sukladno članku 10. ovoga Zakona

g) potvrdu o prirodi i trajanju djelatnosti koju je izdalo nadležno tijelo države članice poslovnog nastana za profesije koje su obuhvaćene automatskim sustavom priznavanja na temelju prethodnog stručnog iskustva iz članka 62. ovoga Zakona i koje su na popisu profesija

za koje je potrebna prethodna provjera kvalifikacija u skladu s člankom 79. stavkom 2. točkom c) ovoga Zakona.

(4) Osoba iz stavka 1. ovoga članka dužna je nadležnom tijelu prijaviti svaku promjenu okolnosti iz stavka 3. ovoga članka, a na temelju koje joj je omogućeno pružati usluge obavljanjem regulirane profesije u Republici Hrvatskoj.

(5) Podnošenjem izjave iz stavka 2. ovoga članka osoba dobiva pravo pristupa profesiji, odnosno pružanju usluga na području Republike Hrvatske.

(6) Na zahtjev nadležnog tijela osoba iz stavka 1. ovoga članka dužna je, osim dokumenta iz stavaka 2. i 3. ovoga članka, ako postoje opravdani razlozi, dostaviti i druge dokumente, ako se takvi dokumenti zahtijevaju i od državljana Republike Hrvatske i nije ih moguće pribaviti na drugi način.

(7) Na temelju izjave iz stavka 2. ovoga članka, nadležno tijelo može odobriti privremenu registraciju osobi iz stavka 1. ovoga članka, a postupak privremene registracije ne može utjecati na početak pružanja usluga niti na bilo koji način ograničiti pružanje usluga u Republici Hrvatskoj te ne može imati kao posljedicu dodatne troškove za osobu.

Članak 8.

(1) EU potvrda izdaje se pravnoj ili fizičkoj osobi s poslovnim nastanom u Republici Hrvatskoj koja u drugoj državi članici želi pružati usluge, a podnositelj zahtjeva za izdavanje EU potvrde može biti:

a) pravna ili fizička osoba, s poslovnim nastanom u Republici Hrvatskoj, koja je obavljala ili obavlja djelatnost, odnosno profesiju na području Republike Hrvatske, a koja namjerava u drugoj državi članici obavljati reguliranu profesiju ili

b) pravna ili fizička osoba, s poslovnim nastanom u Republici Hrvatskoj, koja namjerava u drugoj državi članici obavljati profesiju koju je obavljala u Republici Hrvatskoj najmanje godinu dana u razdoblju od deset godina prije pružanja usluga, u slučaju da ista profesija nije regulirana u Republici Hrvatskoj, ali je regulirana u državi članici domaćinu.

(2) Potvrdom se potvrđuje da je osoba iz stavka 1. ovoga članka poslovno nastanjena u Republici Hrvatskoj i da u trenutku izdavanja potvrde nema, čak ni privremeno, zabranu obavljanja profesije, odnosno djelatnosti.

(3) Ministar nadležan za rad će, u suradnji s ministrom nadležnim za obrazovanje i znanost, pravilnikom propisati sadržaj i izgled EU potvrde te utvrditi popis nadležnih tijela za izdavanje EU potvrda.

Članak 9.

(1) Usluga se obavlja pod profesionalnim nazivom koji postoji u propisima države članice poslovnog nastana, ako takav naziv postoji u toj državi članici za profesiju o kojoj je riječ.

(2) Profesionalni naziv se navodi na službenom jeziku ili na jednom od službenih jezika u državi članici poslovnog nastana na način da se izbjegne moguća zamjena s profesionalnim nazivom koji postoji u propisima Republike Hrvatske.

(3) U slučaju da u državi članici poslovnog nastana ne postoji profesionalni naziv, osoba je dužna navesti naziv koji je stekla nakon završetka formalnog obrazovanja na službenom jeziku ili na jednom od službenih jezika države članice.

(4) U slučajevima obavljanja reguliranih profesija iz glave IV. ovoga Zakona, usluga se obavlja pod profesionalnim nazivom koji postoji u propisima Republike Hrvatske.

Članak 10.

(1) U slučaju profesija koje mogu imati posljedice za javno zdravlje i sigurnost primatelja usluga, uključujući i djelatnosti navedene u Prilogu IV. Direktive kada osoba ispunjava uvjete iz članka 62., 63., 64. i 65. ovoga Zakona, kao i profesije na koje se primjenjuje automatsko priznavanje iz članka 22. ovoga Zakona, nadležno tijelo može provjeriti stručne kvalifikacije osobe prije prvog pružanja usluge.

(2) Prethodna provjera iz stavka 1. ovoga članka moguća je samo kad je svrha provjere opravdana i u onoj mjeri u kojoj osigurava da ne dođe do ozbiljnog narušavanja zdravlja ili sigurnosti primatelja usluga zbog neodgovarajućih stručnih kvalifikacija osobe i kada ta provjera ne prekoračuje svrhu pružanja usluga.

(3) Nadležno tijelo će u roku od mjesec dana od primitka izjave i dokumenata iz članka 7. stavaka 2. i 3. ovoga Zakona donijeti rješenje kojim će osobu osloboditi provjere stručne kvalifikacije ili je uputiti u postupak provjere stručne kvalifikacije.

(4) U roku iz stavka 3. ovoga članka, nadležno tijelo će, nakon završenog postupka provjere stručne kvalifikacije osobe, rješenjem utvrditi obvezu provjere kompetentnosti ili dozvoliti pružanje usluga na području Republike Hrvatske.

(5) Ako nadležno tijelo zbog opravdanih razloga ne može donijeti rješenje u roku iz stavka 3. ovoga članka, o tome će obavijestiti osobu.

(6) Rješenje iz stavaka 3. i 4. ovoga članka, nadležno tijelo mora donijeti najkasnije u roku od dva mjeseca od dana kada je prestao opravdani razlog zbog kojeg rješenje nije doneseno u roku iz stavka 3. ovoga članka.

(7) Nadležno tijelo utvrdit će osobi obvezu provjere kompetentnosti iz stavka 4. ovoga članka, ako se nakon završenog postupka provjere stručne kvalifikacije utvrdi da postoji značajna razlika između stručnih kvalifikacija osobe i stručnih kvalifikacija koje su preduvjet za pristup i obavljanje profesije u Republici Hrvatskoj i da je ta značajna razlika takva da je štetna za javno zdravlje i sigurnost primatelja usluga te se ne može nadoknaditi postojećim kompetencijama i stručnim iskustvom osobe.

(8) Nadležno tijelo mora omogućiti osobi provjeru kompetentnosti iz stavka 4. ovoga članka u roku od mjesec dana od dana donošenja rješenja iz stavka 4. ovoga članka.

(9) Ako nadležno tijelo ne donese rješenja u roku iz stavaka 3., 4., 6. i 8. ovoga članka, osoba može pružati uslugu u Republici Hrvatskoj.

(10) Protiv rješenja nadležnog tijela osoba ima pravo žalbe nadležnom središnjem tijelu državne uprave. Protiv rješenja nadležnog središnjeg tijela državne uprave osoba nema pravo žalbe, ali može pokrenuti upravni spor pred nadležnim upravnim sudom.

(11) Nakon završenog postupka provjere stručne kvalifikacije, nadležno tijelo će dozvoliti osobi pružanje usluga za obavljanje regulirane profesije koja može imati posljedice za javno zdravlje i sigurnost, a osoba pruža uslugu pod profesionalnim nazivom koji se koristi u Republici Hrvatskoj.

Članak 11.

Osoba ne može pružati usluge obavljanjem regulirane profesije u Republici Hrvatskoj, sukladno ovoj glavi Zakona i nema pravo ostati privremeno registrirana:

- a) ako uspostavi poslovni nastan za obavljanje regulirane profesije u Republici Hrvatskoj ili
- b) ako joj je sukladno odluci nadležnog tijela u državi članici poslovnog nastana ukinuto pravo poslovnog nastana ili joj je privremeno zabranjeno obavljanje te profesije u državi članici.

Članak 12.

Ako se usluga u Republici Hrvatskoj pruža pod profesionalnim nazivom države članice poslovnog nastana ili na temelju obrazovne kvalifikacije osobe, nadležno tijelo može zatražiti da osoba primatelju usluga predoči sljedeće podatke:

- a) ako je registrirana u sudskom registru ili drugom javnom registru, naziv registra u kojem je registrirana, matični broj ili istovrijedna sredstva identifikacije sadržana u tom registru
- b) ako djelatnost podliježe odobrenju u državi članici poslovnog nastana, naziv i adresu nadležnog nadzornog tijela
- c) naziv bilo koje strukovne organizacije, drugog nadležnog tijela ili organizacije kod koje je osoba registrirana
- d) profesionalni naziv ili kad takav naziv ne postoji, naziv obrazovne kvalifikacije osobe i državu članicu u kojoj ih je stekla
- e) ako osoba obavlja djelatnost koja podliježe porezu na dodanu vrijednost, identifikacijski broj sukladno posebnom propisu ili
- f) pojedinosti o svakom osiguranju ili kojim drugim sredstvima osobne ili kolektivne zaštite koja se odnose na profesionalnu odgovornost.

III. OPĆI SUSTAV PRIZNAVANJA INOZEMNIH STRUČNIH KVALIFIKACIJA U SVRHU OSTVARIVANJA PRAVA NA POSLOVNI NASTAN

Članak 13.

(1) Stručne kvalifikacije dijele se na razinu A, razinu B, razinu C, razinu D i razinu E, a dokazuju se sljedećim javnim ispravama:

a) razina A dokazuje se potvrdom kompetentnosti koju izdaje nadležno tijelo države članice na temelju:

1. završenog programa osposobljavanja kojim se ne stječe svjedodžba ili diploma u smislu točaka b), c), d) i e) ovoga stavka, ili na temelju provedenog posebnog ispita bez prethodnog osposobljavanja, ili na temelju bavljenja profesijom u punom radnom vremenu u drugoj državi članici tri godine zaredom ili u istom trajanju na pola radnog vremena u proteklih 10 godina ili

2. završenog osnovnog ili srednjoškolskog obrazovanja, potvrđujući da je nositelj stekao opća znanja

b) razina B dokazuje se svjedodžbom kojom se potvrđuje završetak srednjoškolskog obrazovanja koje se sastoji od:

1. općeobrazovnog programa, dopunjenog stručnim osposobljavanjem različitim od onog iz točke c) ovoga stavka i/ili pripravničkim stažom koji je obavezan uz taj program ili

2. stručnog sadržaja, kada je potrebno dopunjenog planom i programom stručnog osposobljavanja kako je utvrđeno pod podtočkom 1. ove točke, i/ili pripravničkom ili stručnom praksom koja je obavezna uz taj program

c) razina C dokazuje se javnom ispravom kojom se potvrđuje završetak:

1. programa stručnog osposobljavanja ili usavršavanja na razini poslijesrednjoškolskog obrazovanja, različitog od razine D i E iz točaka d) i e) ovoga stavka, u trajanju od najmanje jedne godine ili u odgovarajućem trajanju povremeno, a za koji je jedan od uvjeta upisa, kao opće pravilo, završen program srednjoškolskog obrazovanja koji daje pravo pristupa visokom obrazovanju ili završen program srednjoškolskog obrazovanja uz stručno osposobljavanje kao dio tog programa ili

2. programa obrazovanja i osposobljavanja ili, u slučaju reguliranih profesija, stručnog osposobljavanja s posebnom strukturom, kojim se stječu kompetencije iznad razine B iz točke b) ovoga stavka te koje je istovjetno razini programa stručnog osposobljavanja iz podtočke 1. ove točke, ako takvo obrazovanje ili osposobljavanje pruža usporediv stručni standard i ako se njime priprema polaznik za usporediv stupanj odgovornosti i funkcija, pod uvjetom da je diplomi priložena potvrda koju je izdala matična država članica

d) razina D dokazuje se javnom ispravom kojom se potvrđuje završetak programa na razini poslijesrednjoškolskog obrazovanja, u trajanju od najmanje tri i najviše četiri godine, ili istovjetnog trajanja kad se odvija povremeno, koji može biti izražen ECTS bodovima stečenima na visokom učilištu i što uključuje kada je primjenjivo, stručno osposobljavanje kao obavezan dio tog programa i

e) razina E dokazuje se javnom ispravom kojom se potvrđuje završetak programa na razini poslijesrednjoškolskog obrazovanja, u trajanju od najmanje četiri godine, ili istovjetnog trajanja kad se odvija povremeno, koji može biti izražen ECTS bodovima, stečenima na visokom učilištu i što uključuje, kada je primjenjivo, stručno osposobljavanje kao obvezni dio tog programa.

(2) Nadležno tijelo na zahtjev kandidata ili nadležnog tijela države članice potvrđuje razinu stručne kvalifikacije na temelju dokaza iz stavka 1. ovoga članka.

Članak 14.

(1) Nadležno tijelo priznat će istu razinu stručne kvalifikacije iz članka 13. ovoga Zakona, ako kandidat dostavi dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz članka 13. ovoga Zakona na temelju kojeg u državi članici ostvaruje pravo pristupa profesiji, obavljanju profesije, odnosno priprema ga za obavljanje profesije, i to:

a) koji je izdalo nadležno tijelo države članice i

b) kojim se potvrđuje da je uspješno završio program osposobljavanja i usavršavanja, koji je sastavni dio obrazovnog programa, odnosno izvan njega, na području države članice i koji je priznat u toj državi članici kao istovjetna razina.

(2) Iznimno od stavka 1. ovoga članka nadležno tijelo priznat će istu razinu stručne kvalifikacije i u slučaju da ta kvalifikacija ne ispunjava uvjete sadržane u propisima koji su na snazi u matičnoj državi članici, ali se tim propisima države članice kandidatu jamče stečena prava za bavljenje i mogućnost bavljenja profesijom.

(3) Stavak 2. ovoga članka primjenjuje se i u slučaju kada matična država članica povisi razinu potrebnu za pristup profesiji i bavljenje tom profesijom te ako se kandidat koristi stečenim pravima nakon završetka osposobljavanja koje ne udovoljava uvjetima nove razine, na temelju propisa koji su na snazi u matičnoj državi članici.

(4) U slučaju iz stavka 3. ovoga članka, nadležno tijelo priznat će prethodno osposobljavanje kao da odgovara razini novog osposobljavanja.

Članak 15.

(1) Ako su pristup reguliranoj profesiji ili bavljenje tom profesijom u Republici Hrvatskoj uvjetovani određenim posebnim stručnim kvalifikacijama, nadležno tijelo dužno je dopustiti pristup toj profesiji i bavljenje tom profesijom pod istim uvjetima koji se primjenjuju na državljane Republike Hrvatske i to kandidatu koji je:

a) stekao stručnu kvalifikaciju u državi članici i posjeduje potvrdu kompetentnosti ili dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz članka 13. ovoga Zakona koji zahtijeva država članica za pristup i obavljanje regulirane profesije na njezinu području ili

b) obavljao tu profesiju u punom ili nepunom radnom vremenom istovjetnog ukupnog trajanja najmanje godinu dana u zadnjih deset godina u državi članici u kojoj ta profesija nije regulirana, pod uvjetom da kandidat posjeduje jednu ili više potvrda kompetentnosti ili

dokaza o stručnoj kvalifikaciji iz članka 13. ovoga Zakona koje je izdalo nadležno tijelo države članice u kojoj ta profesija nije regulirana.

(2) Potvrde kompetentnosti ili dokazi o stručnoj kvalifikaciji moraju ispunjavati sljedeće uvjete:

- a) da su ih izdala nadležna tijela države članice u skladu s nacionalnim pravnim propisima
- b) da potvrđuju da je kandidat osposobljen za bavljenje tom profesijom.

(3) Nadležno tijelo ne smije zahtijevati jednogodišnje stručno iskustvo iz stavka 1. točke b) ovoga članka ako dokaz o stručnoj kvalifikaciji koji kandidat posjeduje potvrđuje da je propisano stručno osposobljavanje i usavršavanje u matičnoj državi članici koja je izdala dokaz, odnosno iz koje kandidat dolazi.

(4) Nadležno tijelo dužno je prihvatiti razinu stručne kvalifikacije koju u skladu s člankom 13. ovoga Zakona potvrđuje matična država članica.

(5) Nadležno tijelo dužno je priznati potvrdu kojom se potvrđuje da je za navedenu profesiju propisano stručno osposobljavanje i usavršavanje u matičnoj državi članici, pri čemu nadležno tijelo može zahtijevati jednogodišnje stručno iskustvo iz stavka 3. ovoga članka.

(6) Nadležno tijelo dužno je prihvatiti stručno osposobljavanje s posebnom strukturom iz članka 13. stavka 1. točke c) podtočke 2. ovoga Zakona kao istovjetno razini iz članka 13. stavka 1. točke c) podtočke 1. ovoga Zakona.

(7) Iznimno od stavaka 1. i 2. ovoga članka i članka 18. ovoga Zakona, nadležno tijelo može odbiti pristup i obavljanje profesije na području Republike Hrvatske kandidatu koji posjeduje potvrdu kompetentnosti iz članka 13. stavka 1. točke a) ovoga Zakona, u slučaju da se za pristup i obavljanje te profesije u Republici Hrvatskoj zahtijeva stručna kvalifikacija navedena u članku 13. stavku 1. točki e) ovoga Zakona.

Članak 16.

(1) Opći sustav priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija propisan ovom glavom Zakona primjenjuje se na sve profesije koje nisu obuhvaćene glavom IV. ovoga Zakona i u slučaju kada nositelj stručne kvalifikacije zbog posebnih i izvanrednih okolnosti ne ispunjava uvjete za automatsko priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija iz glave IV. ovoga Zakona, i to:

a) na djelatnosti navedene u Prilogu IV. Direktive kad kandidat ne ispunjava uvjete navedene u člancima 63., 64. i 65. ovoga Zakona

b) na doktore medicine sa završenim medicinskim fakultetom, doktore medicine specijaliste, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, doktore veterinarske medicine, primalje, magistre farmacije i arhitekta, kad kandidat ne ispunjava uvjete stvarnog i zakonitog stručnog iskustva navedene u člancima 46., 49., 50., 52., 53., 54., 55., 56., 57., 58. i 59. ovoga Zakona

c) na arhitekta kad kandidat posjeduje dokaz o stručnoj kvalifikaciji koji nije naveden u Prilogu V. točki 5.7. Direktive

d) isključivo u svrhu priznavanja odgovarajuće specijalizacije, na doktore medicine, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, doktore dentalne medicine, doktore veterinarske medicine, primalje, magistre farmacije i arhitekta koji imaju dokaz o stručnoj kvalifikaciji specijalista i obavili su usavršavanje kojim se stječe naziv naveden u Prilogu V. točkama 5.1.1., 5.2.2., 5.3.2., 5.4.2, 5.5.2., 5.6.2. i 5.7.1. Direktive, a koji ne utječu na ispunjavanje uvjeta iz članka 22. stavka 1. i članaka 46., 49. i 50. ovoga Zakona

e) na medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege i medicinske sestre specijaliste koje imaju dokaz o stručnoj kvalifikaciji specijalista određene grane koje su obavile osposobljavanje i stekle naziv iz Priloga V. točki 5.2.2. Direktive, u slučaju kada kandidati traže priznavanje specijalizacije u drugoj državi članici, a nemaju stručno iskustvo medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege

f) na medicinske sestre specijaliste bez osposobljenosti za djelatnost opće njege kad kandidat traži priznavanje u drugoj državi članici u kojoj odgovarajuće profesionalne djelatnosti obavljaju medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, medicinske sestre specijalisti bez osposobljenosti za djelatnost opće njege ili medicinske sestre specijalisti koje posjeduju dokaz o stručnoj kvalifikaciji specijalista koje moraju proći osposobljavanje za dodjelu naziva navedenog u Prilogu V., točki 5.2.2. Direktive

g) na kandidate koji ispunjavaju uvjete navedene u članku 85. ovoga Zakona.

(2) Postupak priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija sukladno ovom Zakonu provode tijela nadležna na temelju posebnih propisa.

(3) Uvjeti za priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija za obavljanje određene regulirane profesije u svrhu poslovnog nastana u Republici Hrvatskoj, kao i detaljnija pravila za slobodno pružanje usluga na privremenoj i povremenoj osnovi u Republici Hrvatskoj na temelju inozemnih stručnih kvalifikacija, mogu se propisati posebnim zakonom ili pravilnikom nadležnog središnjeg tijela državne uprave ili općim aktima nadležnih tijela koje ista donose na temelju zakonskog ovlaštenja.

(4) Stavak 3. ovoga članka ne odnosi se na regulirane profesije iz glave IV. ovoga Zakona za koje se stručne kvalifikacije priznaju prema načelu automatskog priznavanja kvalifikacija.

(5) U okviru provođenja postupka iz stavka 2. ovoga članka, nadležna tijela:

a) zaprimaju zahtjeve za priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija, vode postupak i izdaju rješenja

b) utvrđuju osobu zaduženu za popunjavanje baze podataka iz članka 76. ovoga Zakona podacima iz svoga djelokruga

c) obavještavaju zainteresirane osobe o uvjetima za priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija

d) dostavljaju jednom godišnje centru za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona i koordinatorskom tijelu iz članka 74. ovoga Zakona izvješće o provedbi ovoga Zakona te statistički prikaz donesenih rješenja i

e) obavljaju i druge zadaće utvrđene posebnim propisima.

Članak 17.

(1) Postupak priznavanja inozemne stručne kvalifikacije pokreće se na zahtjev kandidata koji se podnosi nadležnom tijelu iz članka 5. stavka 1. podstavka 15. ovoga Zakona.

(2) Ako je zahtjev iz stavka 1. ovoga članka nepotpun, odnosno sadržava nedostatak koji onemogućuje postupanje po zahtjevu, nadležno tijelo će u roku od 15 dana od primitka takvog zahtjeva pozvati kandidata da ga dopuni u roku od 90 dana. Ako podnositelj zahtjeva ne udovolji pozivu, a po zahtjevu se ne može postupiti, nadležno tijelo će zahtjev odbaciti kao nepotpun.

(3) Zahtjev iz stavka 1. ovoga članka mora sadržavati:

a) dokaz o državljanstvu kandidata i

b) dokaz o ispunjavanju uvjeta za priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija (potvrda kompetentnosti, dokaz o obrazovnoj, odnosno stručnoj kvalifikaciji te stručnom iskustvu gdje je to primjereno).

(4) Uz dokaze iz stavka 3. ovoga članka nadležno tijelo može zatražiti od kandidata da dostavi i druge dokaze sukladno Prilogu VII. Direktive, a dokazi iz točaka 1. d), e) i f) Priloga VII. Direktive ne mogu biti stariji od tri mjeseca na dan njihova podnošenja.

(5) U slučaju opravdane sumnje, nadležno tijelo može zatražiti od nadležnih tijela države članice potvrdu o autentičnosti dokaza iz stavka 3. točke b) ovoga članka, izdanih u drugoj državi članici.

(6) U slučaju opravdane sumnje, kada je dokaz o formalnom obrazovanju izdala nadležna pravna osoba jedne države članice, a uključuje osposobljavanje provedeno u cijelosti ili djelomično u pravnoj osobi osnovanoj na području druge države članice, nadležno tijelo ima pravo od nadležne pravne osobe koja je izdala dokaz zatražiti potvrdu o tome:

a) je li program osposobljavanja proveden u pravnoj osobi jedne države članice potvrdila nadležna pravna osoba druge države članice koja je izdala dokaz

b) je li dokaz o formalnom obrazovanju jednak onome koji bi bio izdan da je osposobljavanje u cijelosti izvedeno u državi članici koja je izdala dokaz i

c) dodjeljuju li se dokazom o formalnom obrazovanju jednaka prava na području države članice koja je izdala dokaz.

(7) U slučaju opravdane sumnje, nadležno tijelo može od nadležnog tijela matične države članice putem IMI sustava zatražiti potvrdu da kandidat nema prekid ili zabranu obavljanja profesije zbog teže povrede pravila struke ili zbog osude za kazneno djelo povezano s obavljanjem profesionalnih djelatnosti.

(8) Zahtjev iz stavka 1. ovoga članka i dokazi iz stavka 3. točke b) ovoga članka podnose se u ovjerenoj preslici i ovjerenom prijevodu na hrvatski jezik. Ostali dokazi iz stavka 3. točke a) ovoga članka i stavka 4. ovoga članka podnose se u običnoj preslici i neovjerenom prijevodu.

(9) U slučaju reguliranih profesija iz glave IV. ovoga Zakona, dokaz iz stavka 3. točke b) ovoga članka podnosi se u ovjerenoj preslici i u neovjerenom prijevodu. Ako kandidat nije u mogućnosti podnijeti ovjerenu presliku dokaza iz stavka 3. točke b) ovoga članka, nadležno tijelo provjerit će sadržaj i autentičnost dokaza u suradnji s nadležnim tijelima matične države članice kandidata, koristeći se IMI sustavom.

(10) Nadležno tijelo, ako je to opravdano, može zahtijevati napredni elektronički potpis, sukladno posebnim propisima kojima se regulira elektronički potpis, za provođenje svih postupaka koji se provode elektroničkim putem.

Članak 18.

(1) Nadležno tijelo može u postupku priznavanja inozemne stručne kvalifikacije od kandidata koji ispunjava uvjete iz članka 15. ovoga Zakona zatražiti provedbu jedne od dopunskih mjera, i to:

a) razdoblje prilagodbe do tri godine ili

b) provjeru kompetentnosti.

(2) Provedbu dopunske mjere iz stavka 1. ovoga članka nadležno tijelo može zatražiti od kandidata ako:

a) osposobljavanje koje je prošao obuhvaća bitno različite sadržaje od onih koje obuhvaća dokaz o obrazovnoj, odnosno stručnoj kvalifikaciji koji su propisani u Republici Hrvatskoj ili

b) regulirana profesija u Republici Hrvatskoj sadržava jednu ili više aktivnosti koje ne postoje u toj profesiji u kandidatovoj matičnoj državi članici, a osposobljavanje koje se traži u Republici Hrvatskoj obuhvaća bitno različite sadržaje od sadržaja koje obuhvaća potvrda kompetentnosti ili dokaz o obrazovnoj, odnosno stručnoj kvalifikaciji.

(3) Nadležno tijelo uspoređuje dokumentaciju o stručnim kvalifikacijama kandidata sa stručnim kvalifikacijama koje su u Republici Hrvatskoj propisane kao uvjet za obavljanje određene regulirane profesije. Ako na temelju te usporedbe nadležno tijelo ocijeni da kvalifikacije kandidata ne odgovaraju, odnosno da postoje bitne razlike između stručnih kvalifikacija kandidata i stručnih kvalifikacija koje su propisane za obavljanje regulirane profesije u Republici Hrvatskoj poziva kandidata zaključkom da se u roku od 30 dana pismeno očituje o izboru jedne od dopunskih mjera iz stavka 1. ovoga članka.

(4) Nadležno tijelo donosi privremeno rješenje kojim se kandidatu utvrđuje dopunska mjera iz stavka 1. ovoga članka, a na temelju izbora kandidata iz stavka 3. ovoga članka, u roku od 60 dana od dana očitovanja kandidata o izboru dopunske mjere.

(5) U slučaju iz stavka 4. ovoga članka, prilikom određivanja dopunske mjere nadležno tijelo dužno je poštovati načelo proporcionalnosti te utvrditi jesu li kompetencije koje je kandidat stekao u državi članici ili trećoj zemlji tijekom svojeg stručnog iskustva ili u okviru

cjeloživotnog obrazovanja, takve prirode da u cijelosti ili djelomično obuhvaćaju bitno različit sadržaj naveden u stavku 6. ovoga članka.

(6) Bitno različit sadržaj iz stavka 2. ovoga članka podrazumijeva sadržaj osposobljavanja, odnosno stečene kompetencije odlučujuće za obavljanje profesije, a osposobljavanje kandidata pokazuje značajne razlike glede njegova trajanja ili pokrivenih područja od osposobljavanja koja su propisana u Republici Hrvatskoj.

(7) Ako je kandidat izabrao dopunsku mjeru iz stavka 1. točke a) ovoga članka, nadležno tijelo dužno je u privremenom rješenju odrediti i uvjete za njegovo obavljanje s mogućim dodatnim obrazovanjem ili stručnim usavršavanjem i osposobljavanjem, imenovati kvalificiranog stručnjaka za nadzor te odrediti kriterije za ocjenu uspješnosti obavljanja razdoblja prilagodbe.

(8) Ako je kandidat izabrao dopunsku mjeru iz stavka 1. točke b) ovoga članka, nadležno tijelo dužno je u privremenom rješenju utvrditi rok za polaganje (praktičnog i/ili teorijskog dijela) ispita provjere kompetentnosti kojim se kandidatu omogućava prvi izlazak na ispit provjere kompetentnosti unutar šest mjeseci od dana donošenja privremenog rješenja te popis obrazovnih sadržaja koji podliježu provjeri kompetentnosti, a nisu obuhvaćeni kandidatovim dokazima o obrazovnoj, odnosno stručnoj kvalifikaciji, ali su bitni za bavljenje reguliranom profesijom u Republici Hrvatskoj.

(9) Provjera kompetentnosti iz stavka 8. ovoga članka utvrđuje se usporedbom obrazovanja, odnosno stručnog usavršavanja i osposobljavanja koje je za obavljanje regulirane profesije propisano u Republici Hrvatskoj i onog koje se zahtijeva u državi članici u kojoj je kandidat stekao svoje kvalifikacije, odnosno iz koje dolazi. Provjera kompetentnosti može obuhvaćati obrazovne sadržaje koji su prijeko potrebni za obavljanje regulirane profesije u Republici Hrvatskoj te poznavanje pravila struke, gdje je to primjereno.

(10) Detaljna pravila kojima se uređuju dopunske mjere iz stavka 1. ovoga članka i visina naknade troškova provedbe dopunske mjere utvrđuju se pravilnikom nadležnog središnjeg tijela državne uprave, uzimajući u obzir činjenicu da je kandidat nositelj stručne kvalifikacije u matičnoj državi članici.

(11) Naknada troškova provedbe dopunske mjere iz stavka 10. ovoga članka, kao i način plaćanja te raspodjela naknade, uključuje troškove dodatnog obrazovanja ili stručnog usavršavanja i osposobljavanja u razdoblju prilagodbe i troškove provedbe provjere kompetentnosti. Naknadu troškova plaća kandidat prije početka obavljanja dopunske mjere, a naknada ne smije biti viša od naknade koja se za istu namjenu obavljanja profesije utvrđuje za državljane Republike Hrvatske te ne smije prelaziti stvarne troškove postupka.

(12) Ako kandidat ne zadovolji na ispitu provjere kompetentnosti iz stavka 1. točke b) ovoga članka, može podnijeti zahtjev za ponavljanje ispita provjere kompetentnosti u roku od 15 dana od dana od kada nije zadovoljio na ispitu provjere kompetentnosti. Ako kandidat ni u ponovljenom roku ne zadovolji na ispitu provjere kompetentnosti, nadležno tijelo će rješenjem odbiti zahtjev za priznavanje inozemne stručne kvalifikacije.

(13) Iznimno od stavka 3. ovoga članka, kandidat nema pravo izbora dopunske mjere iz stavka 1. ovoga članka i nadležno tijelo određuje privremenim rješenjem dopunsku mjeru u slučaju:

a) kad bavljenje profesijom zahtijeva precizno poznavanje pravnog sustava i pozitivnih propisa Republike Hrvatske i kada je savjetovanje i/ili pomoć povezana s poznavanjem pravnog sustava i pozitivnih propisa Republike Hrvatske stalni i bitni sadržaj obavljanja regulirane profesije

b) kada kandidat posjeduje kvalifikaciju na razini iz članka 13. stavka 1. točke a) ovoga Zakona, a za obavljanje navedene profesije u Republici Hrvatskoj zahtijeva se kvalifikacija na razini iz članka 13. stavka 1. točke c) ovoga Zakona ili

c) kada kandidat posjeduje kvalifikaciju na razini iz članka 13. stavka 1. točke b) ovoga Zakona, a za obavljanje navedene profesije u Republici Hrvatskoj zahtijeva se kvalifikacija na razini iz članka 13. stavka 1. točke d) ili e) ovoga Zakona.

(14) Nadležno tijelo može privremenim rješenjem odrediti provedbu obiju dopunskih mjera iz stavka 1. ovoga članka i kandidat nema pravo izbora dopunske mjere, u slučaju kada posjeduje kvalifikaciju na razini iz članka 13. stavka 1. točke a) ovoga Zakona, a za obavljanje profesije u Republici Hrvatskoj zahtijeva se kvalifikacija na razini iz članka 13. stavka 1. točke d) ovoga Zakona.

(15) Privremenim rješenjem detaljno će se obrazložiti zašto je određena dopunska mjera, a posebno će sadržavati informacije o razini stručne kvalifikacije koja je potrebna za obavljanje regulirane profesije u Republici Hrvatskoj i razini stručne kvalifikacije koju posjeduje kandidat prema članku 13. ovoga Zakona; pojedinosti bitno različitog sadržaja iz stavka 6. ovoga članka zbog kojih je dopunska mjera određena i razlozi zašto se te razlike ne mogu nadoknaditi kompetencijama stečenim u matičnoj državi članici.

(16) Protiv privremenog rješenja nadležnog tijela kandidat ima pravo žalbe nadležnom središnjem tijelu državne uprave. Protiv privremenog rješenja nadležnog središnjeg tijela državne uprave kandidat nema pravo žalbe, ali može pokrenuti upravni spor pred nadležnim upravnim sudom.

Članak 19.

(1) Nadležno tijelo dužno je donijeti rješenje o priznavanju inozemne stručne kvalifikacije i dostaviti ga kandidatu najkasnije u roku od tri mjeseca od dana zaprimanja urednog zahtjeva.

(2) Rok iz stavka 1. ovoga članka može se produžiti najviše za mjesec dana ako za to postoje opravdani razlozi.

(3) Iznimno, odredbe stavaka 1. i 2. ovoga članka ne primjenjuju se u slučaju provedbe dopunskih mjera iz članka 18. ovoga Zakona.

(4) U postupku priznavanja inozemne stručne kvalifikacije nadležno tijelo može zatražiti mišljenje nadležne strukovne organizacije, odgovarajuće obrazovne ustanove ili centra za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona koji su dužni svoje mišljenje dostaviti najkasnije u roku od 15 dana od dana zaprimanja takvog zahtjeva. U protivnom, nadležno tijelo može izdati rješenje bez takvog mišljenja.

(5) Mišljenje nadležne strukovne organizacije, odgovarajuće obrazovne ustanove ili centra za pomoć iz stavka 4. ovoga članka ne obvezuje nadležno tijelo.

(6) Ako nadležno tijelo, u postupku pokrenutom na uredan zahtjev kandidata, ne donese rješenje o priznavanju inozemne stručne kvalifikacije i ne dostavi ga kandidatu u roku iz stavka 1. ovoga članka, odnosno u slučaju opravdanih razloga u roku iz stavka 2. ovoga članka, smatrat će se da je zahtjev kandidata usvojen. U tom slučaju kandidat ima pravo tražiti od nadležnog tijela donošenje rješenja kojim se utvrđuje da je zahtjev kandidata usvojen, a koje je nadležno tijelo obvezno izdati u roku od osam dana od dana traženja kandidata.

Članak 20.

(1) Nadležno tijelo izdaje rješenje o priznavanju inozemne stručne kvalifikacije za obavljanje određene regulirane profesije u Republici Hrvatskoj:

a) ako na temelju zahtjeva ocijeni da stručne kvalifikacije kandidata odgovaraju stručnim kvalifikacijama koje su za obavljanje određene regulirane profesije propisane u Republici Hrvatskoj ili

b) kada kandidat nadležnom tijelu podnese dokaz o obavljenoj dopunskoj mjeri iz članka 18. stavka 1. ovoga Zakona.

(2) Rješenjem o priznavanju inozemne stručne kvalifikacije omogućava se nositelju stručne kvalifikacije pristup i obavljanje regulirane profesije u Republici Hrvatskoj za koju je osposobljen u državi članici, pod jednakim uvjetima koji vrijede za državljane Republike Hrvatske.

(3) Iznimno od stavka 2. ovoga članka, kandidatu se može rješenjem odobriti djelomičan pristup reguliranoj profesiji pod uvjetima iz članaka 71. i 72. ovoga Zakona.

(4) U slučaju kad nadležno tijelo utvrdi da postoje bitne razlike u stručnim kvalifikacijama kandidata koje se ne mogu nadoknaditi ni provedbom dopunskih mjera iz članka 18. stavka 1. ovoga Zakona, a nisu ispunjeni uvjeti za djelomičan pristup profesiji iz članaka 71. i 72. ovoga Zakona, odbit će zahtjev za priznavanje inozemne stručne kvalifikacije.

(5) Protiv rješenja nadležnog tijela kandidat ima pravo žalbe nadležnom središnjem tijelu državne uprave. Protiv rješenja nadležnog središnjeg tijela državne uprave kandidat nema pravo žalbe, ali može pokrenuti upravni spor pred nadležnim upravnim sudom.

(6) Za podneske i upravne radnje obavljene sukladno ovome Zakonu kandidat plaća pristojbu sukladno propisima kojima se uređuju upravne pristojbe.

Članak 21.

(1) Nositelj stručne kvalifikacije kojem je priznata inozemna stručna kvalifikacija mora poznavati hrvatski jezik potreban za obavljanje regulirane profesije u Republici Hrvatskoj.

(2) Nadležno tijelo dužno je osigurati da je provjera znanja hrvatskog jezika razmjerna djelatnosti koja će se obavljati, u slučaju profesija koje utječu na sigurnost primatelja usluga i drugih profesija kada postoji ozbiljna i osnovana sumnja o dovoljnom poznavanju hrvatskog jezika u odnosu na profesionalne djelatnosti koje se namjeravaju obavljati.

(3) Provjera znanja hrvatskog jezika iz stavka 2. ovoga članka može se provoditi samo nakon izdavanja EPC kartice u skladu s glavom V. ovoga Zakona ili nakon provedenog postupka priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija u skladu s glavama III. i IV. ovoga Zakona, a način provjere znanja jezika propisat će nadležno tijelo pravilnikom, odnosno općim aktom.

IV. AUTOMATSKI SUSTAV PRIZNAVANJA INOZEMNIH STRUČNIH KVALIFIKACIJA U SVRHU OSTVARIVANJA PRAVA NA POSLOVNI NASTAN

1. Automatsko priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija za obavljanje reguliranih profesija na temelju usklađivanja minimalnih uvjeta osposobljavanja

1.1. Zajedničke odredbe

Članak 22.

(1) Dokazi o stručnoj kvalifikaciji za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, magistre farmacije, doktore veterinarske medicine i arhitekta koji su izdani u državama članicama, a navedeni su u Prilogu V. Direktive, u točkama 5.1.1., 5.1.2., 5.1.3., 5.2.2., 5.3.2., 5.3.3., 5.4.2., 5.6.2. i 5.7.1., istovrijedni su dokazima o stručnoj kvalifikaciji koji se izdaju u Republici Hrvatskoj, odnosno priznaju se po načelu automatskog priznavanja kvalifikacija.

(2) Dokazi o stručnoj kvalifikaciji iz stavaka 1., 6. i 7. ovoga članka istovrijedni su ako su ih izdala nadležna tijela koja izdaju dokaze o stručnoj kvalifikaciji iz država članica te ako su im priloženi, gdje je to primjereno, dokumenti navedeni u točkama 5.1.1., 5.1.2., 5.1.3., 5.2.2., 5.3.2., 5.3.3., 5.4.2., 5.6.2. i 5.7.1. Priloga V. Direktive.

(3) Zahtjev kandidata za pristup i obavljanje regulirane profesije iz ove glave Zakona, na temelju dokaza o stručnoj kvalifikaciji iz stavaka 1., 6. i 7. ovoga članka, rješava se u postupku na koji se na odgovarajući način primjenjuju odredbe članaka 17., 19. i 20. ovoga Zakona.

(4) U slučajevima opravdane sumnje nadležno tijelo može zatražiti od nadležnih tijela države članice potvrdu da kandidat ispunjava minimalne uvjete osposobljavanja navedene u člancima 23. – 45. ovoga Zakona.

(5) Odredbe stavka 1. ovoga članka nemaju utjecaja na odredbe o stečenim pravima iz članka 46. ovoga Zakona i članka 49. – 59. ovoga Zakona.

(6) Dokazi o stručnoj kvalifikaciji iz točke 5.1.4. Priloga V. Direktive, koje su države članice izdale državljanima drugih država članica, istovrijedni su hrvatskim dokazima o stručnoj kvalifikaciji specijalista obiteljske medicine radi pristupa djelatnosti primarne zdravstvene zaštite, te se priznaju po načelu automatskog priznavanja kvalifikacija, a ne utječu na stečena prava za doktore medicine iz članka 26. ovoga Zakona.

(7) Dokazi o stručnoj kvalifikaciji za primalje, navedeni u točki 5.5.2. Priloga V. Direktive, bit će automatski priznati ako ispunjavaju uvjete iz članka 41. stavka 1. Direktive.

(8) Načelo automatskog priznavanja kvalifikacija primjenjuje se na dokaze o stručnoj kvalifikaciji izdane u državama članicama za arhitekta iz točke 5.7.1. Priloga V. Direktive, kojima se dokazuje završeno osposobljavanje započeto najranije tijekom referentne akademske godine naznačene u točki 5.7.1. Priloga V. Direktive.

(9) Načelo automatskog priznavanja kvalifikacija u Republici Hrvatskoj primjenjuje se isključivo radi pristupa profesionalnim djelatnostima i njihovom obavljanju od strane doktora medicine, medicinskih sestara odgovornih za djelatnost opće njege, doktora dentalne medicine, magistara farmacije, primalja i doktora veterinarske medicine koji posjeduju javnu ispravu koja dokazuje stručnu kvalifikaciju iz točaka 5.1.1., 5.1.2., 5.1.4., 5.2.2., 5.3.2., 5.4.2., 5.5.2., ili 5.6.2. Priloga V. Direktive, odnosno koja potvrđuje da je nositelj stručne kvalifikacije tijekom svojeg osposobljavanja, gdje je to primjereno, stekao potrebne kompetencije iz članka 24., članka 29. stavka 3., članka 32. stavka 3., članka 36. stavka 3., članka 39., članka 41. stavka 3. ovoga Zakona.

(10) Nadležno tijelo izdat će potvrdu doktoru medicine, medicinskoj sestri odgovornoj za djelatnost opće njege, doktoru dentalne medicine, magistru farmacije i primalji koji posjeduju javnu ispravu koja dokazuje stručnu kvalifikaciju iz točaka 5.1.1., 5.1.2., 5.1.4., 5.2.2., 5.3.2., 5.5.2. i 5.6.2. Priloga V. Direktive, koja potvrđuje da je nositelj stručne kvalifikacije tijekom svog osposobljavanja, gdje je to primjereno, stekao potrebne kompetencije iz članka 24., članka 29. stavka 3., članka 32. stavka 3., članka 36. stavka 3. i članka 39. ovoga Zakona.

(11) Ako dođe do izmjena kompetencija predviđenih odredbama pravne stečevine o minimalnom osposobljavanju za profesionalne djelatnosti iz stavka 9. ovoga članka, nadležno tijelo omogućuje pravodobno priznavanje takvih kvalifikacija u skladu s načelom automatskog priznavanja kvalifikacija.

(12) Nadležno tijelo potiče trajni profesionalni razvoj nositelja stručnih kvalifikacija u reguliranim profesijama koje su obuhvaćene poglavljem 1. ove glave Zakona te im omogućuje da obnavljaju svoja znanja i vještine kako bi održali sigurnu i učinkovitu praksu i ostali u tijeku s razvojem u struci.

(13) Nositelji stručnih kvalifikacija imaju pravo i obvezu stručno se usavršavati, trajno pratiti razvoj struke i znanosti te stjecati nove kompetencije. Trajni profesionalni razvoj obuhvaća tehnički, znanstveni, regulatorni i etički razvoj te bi njime trebalo motivirati nositelje stručnih kvalifikacija da sudjeluju u cjeloživotnom učenju relevantnom za njihovu profesiju.

1.2. Minimalni uvjeti osposobljavanja za regulirane profesije u zdravstvu

1.2.1. Doktori medicine

Članak 23.

(1) Pristup osposobljavanju za doktora medicine podliježe posjedovanju javne isprave o završenom obrazovanju koja omogućuje pristup na sveučilišni studij medicine u Republici Hrvatskoj ili u drugoj državi članici.

(2) Osposobljavanje za doktora medicine obuhvaća završetak sveučilišnog studija medicine u trajanju od najmanje pet godina, koji može biti iskazan u odgovarajućim ECTS bodovima i

sadržava najmanje 5500 sati teorijskog i praktičnog obrazovanja na sveučilištu ili pod nadzorom sveučilišta.

Članak 24.

Osposobljavanjem za doktora medicine stječu se sljedeće kompetencije:

- a) odgovarajuće poznavanje znanosti na kojima se temelji medicina i dobro razumijevanje znanstvenih metoda, uključujući i načela bioloških funkcija i ocjenjivanja znanstveno utvrđenih činjenica i analize podataka
- b) dovoljno razumijevanje građe, funkcija i ponašanja zdravih i bolesnih osoba, kao i odnosa između zdravstvenog stanja čovjeka te njegova fizičkog i društvenog okruženja
- c) odgovarajuće poznavanje kliničkih disciplina i postupaka koje daje cjelovitu sliku o duševnim i tjelesnim bolestima, o medicini sa stajališta prevencije, dijagnoze i terapije te o ljudskom razmnožavanju i
- d) odgovarajuće kliničko iskustvo u bolničkim zdravstvenim ustanovama pod primjerenim nadzorom.

Članak 25.

(1) Specijalističko usavršavanje doktora medicine uvjetovano je:

- a) posjedovanjem dokaza o završenom i priznatom programu sveučilišnog studija medicine iz članka 23. stavka 2. ovoga Zakona u kojem je polaznik stekao potrebna znanja za obavljanje profesije doktora medicine i
- b) ispunjavanjem minimalnih uvjeta specijalističkog usavršavanja.

(2) Specijalističko usavršavanje sadržava teorijski i praktični program usavršavanja koji se provodi u tijelu ili ustanovi koju je ovlastilo ministarstvo nadležno za zdravlje. Program specijalističkog usavršavanja doktora medicine traje najmanje u vremenskom razdoblju programa iz Priloga V. točke 5.1.3. Direktive.

(3) Specijalističko usavršavanje doktora medicine odvija se pod nadzorom ministarstva nadležnog za zdravlje. Specijalizant sudjeluje u aktivnostima i odgovornostima predviđenim programom specijalizacije. Specijalističko usavršavanje obavlja se u punoj satnici i punom opsegu u tijelu ili ustanovi koju je ovlastilo ministarstvo nadležno za zdravlje. Teorijski dio programa obavlja se u punoj satnici i punom opsegu na medicinskom fakultetu. Specijalističko usavršavanje uključuje i dežurstva specijalizanta u dijelu programa koji je predmet specijalizacije te je obvezan provoditi i sve aktivnosti predviđene programom.

(4) Minimalne uvjete za obavljanje specijalističkog usavršavanja doktora medicine propisuje pravilnikom ministar nadležan za zdravlje.

(5) Ministar nadležan za zdravlje može pravilnikom iz stavka 4. ovoga članka predvidjeti djelomično izuzeće od dijelova programa specijalističkog usavršavanja doktora medicine iz Priloga V. točke 5.1.3. Direktive. Izuzeće se primjenjuje za svaki slučaj posebno, ako je

navedeni dio programa specijalističkog usavršavanja već obavljen u okviru drugog programa specijalističkog usavršavanja iz Priloga V. točke 5.1.3. Direktive i ako je doktor medicine specijalist stekao specijalističku kvalifikaciju u skladu s programom upisanim u Prilogu V. točki 5.1.3. Direktive u Republici Hrvatskoj ili u jednoj od država članica.

(6) Izuzeće iz stavka 5. ovoga članka može se odobriti za najviše polovinu minimalnog trajanja programa specijalističkog usavršavanja doktora medicine.

Članak 26.

(1) Dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz točke 5.1.4. Priloga V. Direktive potreban je za obavljanje djelatnosti specijalista obiteljske medicine, uz posjedovanje dokaza o:

a) završenom i priznatom programu sveučilišnog studija medicine iz članka 23. stavka 2. ovoga Zakona u kojem je polaznik stekao potrebna znanja za obavljanje profesije doktora medicine i

b) završenom posebnom stručnom usavršavanju u općoj medicini u trajanju od najmanje tri godine s punom satnicom obavljenom u ovlaštenoj zdravstvenoj ustanovi.

(2) Nadležno tijelo, u svrhu obavljanja djelatnosti opće/obiteljske medicine, priznaje stečeno pravo doktoru medicine državljaninu države članice koji je stvarno i zakonito obavljao djelatnost opće/obiteljske medicine do dana pristupanja te države Europskoj uniji, u skladu s odredbama članka 22. ili članka 46. stavka 1. ovoga Zakona bez dokaza iz točke 5.1.4. Priloga V. Direktive, ako je priložena potvrda koju izdaje nadležno tijelo te države članice.

(3) Potvrda iz stavka 2. ovoga članka potvrđuje sljedeće:

a) da je nositelj stručne kvalifikacije završio sveučilišni studij medicine

b) da je stvarno i zakonito radio u djelatnosti opće/obiteljske medicine u primarnoj zdravstvenoj zaštiti u svojstvu zaposlene ili samozaposlene osobe i

c) da je imao poslovni nastan u državi članici do datuma pristupanja te države Europskoj uniji.

(4) Nadležno tijelo, u svrhu obavljanja djelatnosti opće/obiteljske medicine, priznaje stečeno pravo doktoru medicine koji ima pravo obavljati djelatnost liječnika u općoj/obiteljskoj medicini u okviru sustava zdravstvene zaštite Republike Hrvatske na dan pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji i to na temelju važećeg odobrenja za samostalan rad koje je izdala Hrvatska liječnička komora sukladno propisima kojima se uređuje zdravstvena zaštita i liječništvo, a koji ima poslovni nastan u općoj/obiteljskoj medicini u Republici Hrvatskoj na dan pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji.

(5) Ministarstvo nadležno za zdravlje izdat će potvrdu iz stavka 4. ovoga članka ako je podnositelj zatraži, a kojom će se potvrditi:

a) da je završio sveučilišni studij medicine

b) da je stvarno i zakonito radio u djelatnosti opće/obiteljske medicine u primarnoj zdravstvenoj zaštiti u svojstvu zaposlene ili samozaposlene osobe i

c) da je imao poslovni nastan u Republici Hrvatskoj sve do dana pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji.

Članak 27.

(1) Za pristupanje posebnom stručnom usavršavanju u općoj medicini zahtijeva se da je završen i priznat program osnovnog medicinskog osposobljavanja iz članka 23. stavka 2. ovoga Zakona tijekom kojeg je polaznik stekao odgovarajuće osnovno medicinsko znanje.

(2) Osposobljavanje u posebnom stručnom usavršavanju u općoj medicini sadržava program:

a) s punom satnicom u trajanju od najmanje tri godine

b) pod nadzorom nadležnog tijela

c) većim dijelom praktičnog, a manjim dijelom teorijskog usavršavanja

d) najmanje šest mjeseci u ovlaštenoj bolničkoj zdravstvenoj ustanovi s odgovarajućom opremom i uslugama

e) najmanje šest mjeseci u ovlaštenoj ordinaciji opće medicine ili ovlaštenoj zdravstvenoj ustanovi u kojoj se pruža primarna zdravstvena zaštita

f) osobnim sudjelovanjem u profesionalnim aktivnostima i odgovornostima osoba s kojima radi pri posebnom stručnom usavršavanju i

g) u suradnji s drugim tijelima čiji se rad odnosi na stručna pitanja opće medicine.

1.2.2. Doktori dentalne medicine

Članak 28.

(1) Pristup osposobljavanju za doktora dentalne medicine podliježe posjedovanju javne isprave o završenom obrazovanju koje omogućava pristup na sveučilišni studij dentalne medicine u Republici Hrvatskoj ili u drugoj državi članici.

(2) Osposobljavanje za doktora dentalne medicine obuhvaća završetak sveučilišnog studija dentalne medicine (teorijskog i praktičnog dijela) u trajanju od najmanje pet godina, koji može biti iskazan u odgovarajućim ECTS bodovima i sadržava najmanje 5000 sati u punoj satnici teorijskog i praktičnog dijela, koji najmanje obuhvaća program iz članka 29. ovoga Zakona te koji se izvodi na sveučilištu, odnosno na drugoj ustanovi visokog obrazovanja pod nadzorom sveučilišta koja osigurava obrazovanje priznatog istovjetnog stupnja ili koja je pod nadzorom sveučilišta.

(3) Doktoru stomatologije sa završenim sveučilišnim studijem stomatologije u Republici Hrvatskoj nadležno sveučilište izdat će potvrdu o izjednačenosti naziva: »doktor stomatologije« s nazivom: »doktor dentalne medicine«.

Članak 29.

(1) Sveučilišni studijski program za doktore dentalne medicine sadržava najmanje sljedeće predmete:

a) osnovne predmete: kemija, fizika i biologija

b) medicinsko-biološke predmete i opće medicinske predmete: anatomija, embriologija, histologija uključujući citologiju, fiziologija, biokemija (ili fiziološka kemija), patološka anatomija, opća patologija, farmakologija, mikrobiologija, higijena, preventivna medicina i epidemiologija, radiologija, fizioterapija, opća kirurgija, opća medicina uključujući pedijatriju, otorinolaringologija, dermatovenerologija, opća psihologija – psihopatologija – neuropatologija i anesteziologija i

c) predmete izravno povezane s dentalnom medicinom: protetika, dentalni materijali i oprema, konzervativna dentalna medicina, preventivna dentalna medicina, anesteziologija i sedacija, specijalna kirurgija, specijalna patologija, klinička praksa, pedodoncija, ortodoncija, parodontologija, radiologija u dentalnoj medicini, dentalna okluzija i funkcija čeljusti, strukovno organiziranje, etika i zakonodavstvo, socijalni aspekti prakse u dentalnoj medicini.

(2) Jedan ili više predmeta iz stavka 1. ovoga članka mogu se poučavati kao dio drugih disciplina ili u vezi s njima.

(3) Osposobljavanjem za doktora dentalne medicine stječu se sljedeće kompetencije:

a) odgovarajuće poznavanje znanosti na kojima se temelji dentalna medicina i dobro razumijevanje znanstvenih metoda, uključujući i načela bioloških funkcija i ocjenjivanja znanstveno utvrđenih činjenica i analizu podataka

b) odgovarajuće poznavanje građe, fiziologije i ponašanja zdrave i bolesne osobe, kao i utjecaja prirodnog i društvenog okruženja na zdravstveno stanje čovjeka u mjeri u kojoj ti čimbenici utječu na dentalnu medicinu

c) dovoljno razumijevanje građe, funkcija zubi, usne šupljine, čeljusti i povezanih tkiva, kako zdravih tako i bolesnih i njihova odnosa s općim zdravstvenim stanjem i fizičkom i socijalnom dobrobiti pacijenta

d) odgovarajuće poznavanje kliničkih disciplina i metoda koje daje doktorima dentalne medicine jasnu sliku o anomalijama, ozljedama i bolestima zubi, usne šupljine, čeljusti i povezanih tkiva, o preventivi, dijagnostici i terapijskoj dentalnoj medicini i

e) odgovarajuće iskustvo pod primjerenim nadzorom.

(4) Doktor dentalne medicine kvalificiran je za djelatnosti koje uključuju prevenciju, dijagnostiku i liječenje anomalija i bolesti zubi, usne šupljine i povezanih tkiva.

Članak 30.

(1) Specijalističko usavršavanje doktora dentalne medicine uvjetovano je:

a) posjedovanjem dokaza o završenom i priznatom sveučilišnom studiju za doktora dentalne medicine iz članka 28. ovoga Zakona ili posjedovanjem dokaza iz članaka 46., 52. i 53. ovoga Zakona i

b) ispunjavanjem minimalnih uvjeta specijalističkog usavršavanja.

(2) Specijalističko usavršavanje doktora dentalne medicine sastoji se od teorijskog i praktičnog usavršavanja koje se provodi u tijelu ili ustanovi koju je ovlastilo ministarstvo nadležno za zdravlje. Programi specijalističkog usavršavanja doktora dentalne medicine traju minimalno tri godine i provode se u punoj satnici i punom opsegu pod nadzorom ministarstva nadležnog za zdravlje. Specijalizant sudjeluje u aktivnostima i odgovornostima predviđenim programom specijalizacije.

(3) Minimalne uvjete za obavljanje specijalističkog usavršavanja doktora dentalne medicine propisuje pravilnikom ministar nadležan za zdravlje.

1.2.3. Magistri farmacije

Članak 31.

(1) Pristup osposobljavanju za magistra farmacije podliježe posjedovanju javne isprave o završenom obrazovanju koje omogućava pristup na sveučilišni studij farmacije u Republici Hrvatskoj ili u drugoj državi članici.

(2) Osposobljavanje za magistra farmacije obuhvaća završetak sveučilišnog studija farmacije u trajanju od najmanje pet godina, koje može biti iskazano u odgovarajućim ECTS bodovima, od čega minimalno četiri godine teorijskog i praktičnog obrazovanja u punoj nastavnoj satnici na sveučilištu ili drugoj ustanovi visokog obrazovanja priznatog istovjetnog stupnja ili ustanovi koja je pod nadzorom sveučilišta i šest mjeseci stručnog osposobljavanja u javnoj ljekarni ili u bolničkoj ljekarni, koje se obavlja tijekom ili na kraju formalnog obrazovanja.

Članak 32.

(1) Sveučilišni studijski program farmacije iz članka 31. ovoga Zakona sadržava najmanje sljedeće predmete: biologiju biljaka i životinja, fiziku, opću i anorgansku kemiju, organsku kemiju, analitičku kemiju, farmaceutsku kemiju uključujući analizu medicinskih proizvoda, opću i primijenjenu biokemiju (medicinska), anatomiju i fiziologiju, medicinsku terminologiju, mikrobiologiju, farmakologiju i farmakoterapiju, farmaceutsku tehnologiju, toksikologiju, farmakognoziju, zakonodavstvo i, gdje je primjereno, profesionalnu etiku.

(2) Uravnoteženost između teorijske i praktične nastave daje svakom predmetu iz stavka 1. ovoga članka dovoljan teorijski značaj da bi se održala sveučilišna razina obrazovanja.

(3) Osposobljavanjem za magistra farmacije stječu se sljedeće kompetencije:

a) odgovarajuće poznavanje lijekova i tvari koje se koriste u proizvodnji lijekova

b) odgovarajuće poznavanje farmaceutske tehnologije i fizikalne, kemijske, biološke i mikrobiološke kontrole lijekova

c) dovoljno poznavanje metabolizma i učinaka lijekova i djelovanja toksičnih tvari te upotreba lijekova

d) odgovarajuće znanje za procjenu znanstvenih podataka u vezi s lijekovima, kako bi se na temelju ovoga znanja mogli dostaviti odgovarajući podaci i

e) poznavanje propisa kojima se regulira ljekarnička djelatnost.

(4) Magistar farmacije koji ima završeno osposobljavanje iz članka 31. ovoga Zakona obavlja sljedeće poslove, za koje se mogu propisati i dodatni zahtjevi, odnosno stručno iskustvo:

a) priprema farmaceutske oblike lijeka

b) izrada i kontrola lijeka

c) kontrola lijekova u laboratorijima za kontrolu lijekova

d) skladištenje, čuvanje i distribucija lijekova na veliko

e) nabava, priprema, kontrola, skladištenje, distribucija i izdavanje djelotvornih, kvalitetnih i sigurnih lijekova u javnim ljekarnama, odnosno ljekarničkim ustanovama

f) priprema, kontrola, skladištenje i izdavanje djelotvornih, kvalitetnih i sigurnih lijekova u bolničkoj ljekarni

g) pružanje informacija i savjeta o lijekovima i o njihovoj primjerenosti uporabi

h) izvještavanje nadležnih tijela o neželjenim učincima lijekova i farmaceutskih proizvoda

i) individualna podrška pacijentu prilikom samoliječenja i

j) doprinos lokalnim i nacionalnim promocijama javnog zdravlja.

Članak 33.

(1) Nadležno tijelo priznaje dokaz nadležnog tijela države članice da je nositelj stručne kvalifikacije zaposlen na poslovima magistra farmacije u razdoblju potrebnom za stručno iskustvo nužno za pristup profesiji magistra farmacije.

(2) Dokaz iz stavka 1. ovoga članka prilaže se uz dokaz o stručnoj kvalifikaciji za magistra farmacije iz članka 31. ovoga Zakona.

Članak 34.

(1) Dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz članka 22. i 31. ovoga Zakona priznaje se samo u svrhu obavljanja profesije magistra farmacije.

(2) Nadležno tijelo ne mora nositelju stručne kvalifikacije priznati dokaz o stručnoj kvalifikaciji magistra farmacije u svrhu osnivanja nove ljekarne ako je vodio ljekarnu manje od tri godine.

(3) Iznimno od stavka 2. ovoga članka, nadležno tijelo može priznati dokaz o stručnoj kvalifikaciji magistra farmacije ako je nadležno tijelo druge države članice već priznalo dokaz o stručnoj kvalifikaciji magistra farmacije u druge svrhe, pod uvjetom da je magistar farmacije državljanin države članice učinkovito i zakonito obavljao ljekarničku djelatnost najmanje tri uzastopne godine u toj državi članici.

1.2.4. Medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege

Članak 35.

(1) Pristup osposobljavanju za medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege podliježe posjedovanju jednog od sljedećih dokaza:

a) dokaz o završenom općem obrazovanju u trajanju od najmanje 12 godina općeg obrazovanja u Republici Hrvatskoj ili u drugoj državi članici; dokaz o stručnoj kvalifikaciji, potvrdu ili drugi dokaz izdaje nadležna obrazovna ustanova, kojim se omogućuje pristup sveučilištu ili visokom učilištu za sestrinstvo

b) dokaz o završenom općem obrazovanju u trajanju od najmanje deset godina općeg obrazovanja u Republici Hrvatskoj ili u drugoj državi članici; dokaz o stručnoj kvalifikaciji, potvrdu ili drugi dokaz izdaje nadležna obrazovna ustanova, kojim se omogućuje pristup strukovnoj školi za sestrinstvo.

(2) Osposobljavanje za medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege sastoji se od najmanje 4600 sati teorijskog i kliničkog osposobljavanja u punoj satnici tijekom najmanje tri godine strukovnog obrazovanja ili stručnog studija, a koje može biti iskazano u odgovarajućim ECTS bodovima.

(3) Trajanje teorijskog osposobljavanja iz stavka 2. ovoga članka predstavlja najmanje jednu trećinu, a trajanje kliničkog osposobljavanja najmanje jednu polovinu minimalnog trajanja osposobljavanja i uključuje najmanje program iz članka 36. ovoga Zakona.

(4) Nadležno tijelo može priznati djelomično izuzeće od strukovnog obrazovanja ili stručnog studija iz stavka 2. ovoga članka, ako je nositelj stručne kvalifikacije dio svojeg osposobljavanja stekao na programu obrazovanja ili studija istovjetnog stupnja u Republici Hrvatskoj ili državi članici.

(5) Teorijsko osposobljavanje dio je obrazovanja za medicinske sestre tijekom kojeg polaznici osposobljavanja stječu stručno znanje i vještine potrebne u skladu s člankom 36. ovoga Zakona. Osposobljavanje provode nastavnici zdravstvene njege i drugi kvalificirani nastavnici zdravstvenog usmjerenja, na sveučilištima, visokim učilištima ili strukovnim školama.

(6) Kliničko osposobljavanje dio je obrazovanja za medicinske sestre tijekom kojeg polaznici osposobljavanja uče, u timu i u izravnom kontaktu sa zdravim i bolesnim pojedincima i/ili zajednicom, organizirati, pružati i procjenjivati potrebnu sveobuhvatnu zdravstvenu njegu na temelju stečenih kompetencija. Polaznici uče kako raditi u timu, voditi tim i organizirati zdravstvenu njegu, što uključuje osposobljavanje polaznika kako organizirati izobrazbu o zdravstvenoj zaštiti za pojedinca i u malim skupinama i u zajednici. Kliničko osposobljavanje obavlja se u bolničkim i drugim zdravstvenim ustanovama te u zajednici, pod odgovornošću

nastavnika zdravstvene njege, u suradnji s drugim kvalificiranim medicinskim sestrama, odnosno uz njihovu pomoć. Ostali zdravstveni radnici mogu sudjelovati u nastavnom procesu.

(7) Strukovne škole za medicinske sestre, sveučilišta i visoka učilišta koja obrazuju medicinske sestre odgovorni su za koordinaciju teorijske i kliničke nastave tijekom cijelog obrazovnog programa.

Članak 36.

(1) Obrazovni program za medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege iz članka 35. ovoga Zakona sadržava sljedeće:

a) teorijsko obrazovanje koje se sastoji od:

1. zdravstvene skrbi: priroda i etika struke, opća načela zdravlja i njege, načela njege u odnosu na: opću i specijalističku medicinu, opću i specijalističku kirurgiju, skrb o djeci i pedijatriju, skrb o roditeljima, mentalno zdravlje i psihijatriju, skrb o starijima i gerijatriju

2. osnovnih predmeta: anatomija i fiziologija, patologija, bakteriologija, virologija i parazitologija, biofizika, biokemija i radiologija, dijetetika, higijena (preventivna medicina, zdravstveno obrazovanje), farmakologija i

3. društvenih predmeta: sociologija, psihologija, načela administracije, načela poučavanja, socijalno i zdravstveno zakonodavstvo, pravni aspekti skrbi i

b) kliničko obrazovanje koje se sastoji od zdravstvene njege u odnosu na: opću i specijalističku medicinu; opću i specijalističku kirurgiju; skrb o djeci i pedijatriju; skrb o roditeljima; mentalno zdravlje i psihijatriju; skrb o starijima i gerijatriju; njegu u kući.

(2) Jedan ili više predmeta iz stavka 1. ovoga članka mogu se poučavati kao dio drugih disciplina ili u vezi s njima. Teorijsko obrazovanje vrednuje se i koordinira s kliničkim obrazovanjem tako da se znanja navedena u programu iz stavka 1. ovoga članka mogu usvojiti na odgovarajući način.

(3) Osposobljavanjem za medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege stječu se sljedeće kompetencije:

a) sveobuhvatno poznavanje znanosti na kojima se temelji sestrinstvo opće njege, uključujući i dovoljno razumijevanje građe, fizioloških funkcija i ponašanja zdravih i bolesnih osoba, kao i odnosa između zdravstvenog stanja čovjeka te njegova fizičkog i socijalnog okruženja

b) poznavanje prirode i etike profesije te općih načela zdravlja i sestrinstva

c) odgovarajuće kliničko iskustvo obrazovne vrijednosti, stjecano pod nadzorom nastavnika zdravstvene njege u suradnji s drugim kvalificiranim medicinskim sestrama, gdje su broj kvalificiranih zdravstvenih radnika i oprema odgovarajući zdravstvenoj njezi pacijenata

d) sposobnost sudjelovanja u praktičnom obrazovanju zdravstvenih radnika i sposobnost u radu s njima i

e) sposobnost u radu i učinkovita komunikacija s ostalim stručnjacima koji rade u zdravstvenoj djelatnosti.

(4) Osposobljavanjem za medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, završetkom sveučilišta, visokog učilišta ili strukovne škole, medicinska sestra mora biti osposobljena primijeniti sljedeće kompetencije:

a) sposobnost samostalnog postavljanja dijagnoze potrebne zdravstvene njege, koristeći se važećim teorijskim i kliničkim znanjem i planiranjem, organiziranje i pružanje zdravstvene njege za vrijeme liječenja pacijenata na temelju stečenih kompetencija u skladu sa stavkom 3. točkama a), b) i c) ovoga članka radi poboljšanja stručnog rada

b) sposobnost učinkovitog timskog rada s drugim sudionicima u zdravstvu, uključujući sudjelovanje u stručnom usavršavanju radnika na temelju stečenih kompetencija u skladu sa stavkom 3. točkama d) i e) ovoga članka

c) sposobnost usmjeravanja pojedinaca, obitelji i skupina prema zdravom načinu života i skrbi o sebi na temelju stečenih kompetencija u skladu sa stavkom 3. točkama a) i b) ovoga članka

d) sposobnost samostalnog pokretanja neodgodivih mjera za spašavanje života te provođenja mjera u kriznim i opasnim situacijama

e) sposobnost samostalnog davanja savjeta, uputa i podrške osobama kojima je potrebna skrb i njihovim bližnjima

f) sposobnost samostalnog osiguravanja kvalitete i evaluacije zdravstvene njege

g) sposobnost sveobuhvatne stručne komunikacije i suradnje sa stručnjacima drugih profesija u zdravstvenoj djelatnosti i

h) sposobnost analize kvalitete njege radi poboljšanja vlastite stručne prakse kao medicinske sestre opće njege.

1.2.5. Primalje

Članak 37.

(1) Pristup osposobljavanju za primalje podliježe posjedovanju dokaza o završenom općem obrazovanju u trajanju od najmanje 12 godina koje omogućava pristup visokom učilištu u Republici Hrvatskoj ili drugoj državi članici.

(2) Osposobljavanje za primalje minimalno obuhvaća ukupno završene najmanje tri godine teorijskog i praktičnog obrazovanja, koje može biti iskazano u odgovarajućim ECTS bodovima i koje obuhvaća najmanje 4600 sati teorijskog i praktičnog osposobljavanja, koje se odvija u sklopu studija u punoj nastavnoj satnici. Trajanje kliničkog osposobljavanja predstavlja najmanje jednu trećinu programa.

Članak 38.

(1) Program osposobljavanja za primalju iz članka 37. ovoga Zakona obuhvaća sljedeće predmete:

a) teorijsku i tehničku nastavu:

1. opći predmeti: osnovna anatomija i fiziologija, osnovna patologija, osnovna bakteriologija, virologija i parazitologija, osnovna biofizika, biokemija i radiologija, pedijatrija s posebnim naglaskom na novorođenčad, higijena, zdravstveni odgoj, preventivna medicina, rano dijagnosticiranje bolesti, prehrana i dijetetika, posebno u odnosu na žene, novorođenčad i malu djecu, osnovna sociologija i sociomedicinska problematika, osnovna farmakologija, psihologija, načela i metode poučavanja, zdravstveno i socijalno zakonodavstvo i organizacija zdravstva, profesionalna etika i profesionalno zakonodavstvo, spolni odgoj i planiranje obitelji, zakonska zaštita majke i djeteta

2. predmeti specifični za djelatnosti primalje: anatomija i fiziologija, embriologija i razvoj fetusa, trudnoća, porod i puerperij, ginekološka i opstetrijska patologija, priprema za porod i roditeljstvo, uključujući psihološke aspekte, pripreme za porod (uključujući poznavanje i upotrebu tehničke opreme u opstetriciji), analgezija, anestezija i oživljavanje, fiziologija i patologija novorođenčeta, njega i nadzor novorođenčeta, psihološki i socijalni čimbenici i

b) praktično i kliničko obrazovanje koje se mora provoditi pod odgovarajućim nadzorom, i to:

1. savjetovanje trudnica, uključujući najmanje 100 pretporođajnih pregleda

2. nadzor i njega najmanje 40 trudnica

3. izvođenje najmanje 40 poroda, a ako se ovaj broj ne može postići zbog malog broja roditelja, može se smanjiti na minimalno 30 poroda, uz uvjet asistiranja kod dodatnih 20 poroda

4. aktivno sudjelovanje kod poroda na zadak, a ako to nije moguće zbog pomanjkanja poroda na zadak, praksa se može provesti u simuliranoj situaciji

5. izvođenje epiziotomije i uvod u šivanje rana što uključuje teorijsku nastavu i kliničku praksu; praksa šivanja rana uključuje šivanje rane nakon epiziotomije i jednostavne perinealne laceracije, a može se obaviti u simuliranoj situaciji

6. nadzor i skrb o 40 žena kod kojih postoji rizik povezan s trudnoćom, ili s trudovima ili s postporođajnim razdobljem

7. nadzor i njega (uključujući pregled) najmanje 100 žena nakon poroda i zdravih novorođenčadi

8. promatranje i njega novorođene djece koja zahtijevaju posebnu njegu, uključujući nedonoščad, prenošenu novorođenčad, novorođenčad koja imaju premalu tjelesnu težinu ili koja su bolesna

9. zdravstvena njega kod patoloških stanja na području ginekologije i opstetricije i

10. uvod u zdravstvenu njegu na području medicine i kirurgije koji uključuje teorijsku nastavu i kliničku praksu.

(2) Teorijska i tehnička nastava iz stavka 1. točke a) ovoga članka mora se uravnotežiti i koordinirati s kliničkim obrazovanjem iz stavka 1. točke b) ovoga članka, na način da se stečena znanja mogu usvojiti na odgovarajući način.

(3) Kliničko obrazovanje ima oblik prakse na radu u bolničkim odjelima ili drugim zdravstvenim ustanovama, koje je odobreno sukladno posebnim propisima. Kao dio ove prakse, studenti-primalje moraju sudjelovati u aktivnostima odjela u mjeri u kojoj te aktivnosti pridonose njihovom obrazovanju te ih se poučava o odgovornostima povezanim s djelatnošću primalja.

Članak 39.

(1) Osposobljavanjem za primalju stječu se sljedeće kompetencije:

a) detaljno poznavanje znanosti na kojoj se temelje poslovi primalje, posebno primaljstva, opstetricije i ginekologije

b) odgovarajuće poznavanje etike profesije i zakonodavstva važnog za profesiju primaljstva

c) odgovarajuće poznavanje općeg medicinskog znanja (bioloških funkcija, anatomije i fiziologije) i farmakologije u području opstetricije i neonatologije, kao i poznavanje odnosa stanja između zdravlja i fizičkog i socijalnog okruženja čovjeka i njegova ponašanja

d) odgovarajuće kliničko iskustvo stečeno u ovlaštenim ustanovama temeljem kojeg primalja može samostalno i na svoju odgovornost, osim patološke trudnoće i poroda, voditi prenatalnu skrb, porod, nadzirati porod, postnatalnu skrb te neonatalno oživljavanje novorođenčeta dok čeka doktora medicine specijalista i

e) odgovarajuće razumijevanje stručnog osposobljavanja i usavršavanja zdravstvenih radnika i iskustvo u radu s njima.

(2) Osposobljavanje za primalje omogućava provođenje sljedećih djelatnosti:

a) primjereno informiranje i savjetovanje u vezi s planiranjem obitelji

b) dijagnosticiranje trudnoće i praćenje normalnog tijeka trudnoće, vršenje pregleda za praćenje razvoja normalnog tijeka trudnoće

c) savjetovanje ili upućivanje pregleda potrebnog za najraniju moguću dijagnozu rizičnih trudnoća

d) izvođenje programa za pripremu roditeljstva i potpuna priprema za porod, uključujući savjete o higijeni i prehrani

e) skrb i pomoć majci tijekom poroda i praćenja stanja fetusa u maternici odgovarajućim kliničkim metodama i tehničkim sredstvima

f) vođenje spontanih poroda, uključujući po potrebi epiziotomiju i u hitnim slučajevima porode na zadak

g) prepoznavanje znakova koji upozoravaju na nepravilnost kod majke ili djeteta, koji traže upućivanje na doktora medicine specijalista, poduzimanje hitnih mjera u odsutnosti doktora medicine specijalista, posebno ručno odstranjenje placente koje je popraćeno ručnim pregledom maternice

h) pregled i njega novorođenčeta uz poduzimanje svih inicijativa u slučaju potrebe i izvođenje hitnog oživljavanja

i) njega majke i praćenje njezina napretka u razdoblju nakon poroda i davanje svih potrebnih savjeta majci o njezi djeteta radi omogućavanja optimalnog napretka djeteta

j) obavljanje liječenja koje propiše doktor medicine specijalist ginekologije i opstetricije i

k) priprema potrebnih pisanih izvješća.

Članak 40.

(1) Odredbe članaka 23. – 39. ovoga Zakona koje propisuju minimalne uvjete osposobljavanja za profesije doktora medicine, doktora medicine specijalista, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, doktora dentalne medicine, doktora dentalne medicine specijalista, magistra farmacije i primalja utvrđuju se usporedbom obrazovnih, odnosno studijskih programa u općem sustavu priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija stečenih izvan država članica, odnosno u trećim zemljama.

(2) U slučaju kada je druga država članica državljaninu države članice već priznala stručnu kvalifikaciju stečenu u trećoj zemlji i utvrdila minimalne uvjete osposobljavanja, nadležno tijelo priznat će navedenu odluku druge države članice uz ispunjenje uvjeta stvarnog i zakonitog obavljanja profesionalne djelatnosti u zdravstvu na području iste države članice najmanje tri uzastopne godine unutar posljednjih pet godina.

1.3. Minimalni uvjeti osposobljavanja za doktora veterinarske medicine

Članak 41.

(1) Pristup osposobljavanju za doktora veterinarske medicine podliježe posjedovanju javne isprave koja omogućuje upis na odgovarajuće studije na sveučilište ili ustanove visokog obrazovanja kojima se priznaje istovjetni stupanj u svrhu takvog studija u Republici Hrvatskoj ili u drugoj državi članici.

(2) Osposobljavanje za doktora veterinarske medicine obuhvaća ukupno najmanje pet godina redovnog teorijskog i praktičnog studija, koje može biti iskazano u odgovarajućim ECTS bodovima, na sveučilištu ili visokom učilištu koje pruža osposobljavanje za koje je priznat istovjetan stupanj ili koje je pod nadzorom sveučilišta, a koje obuhvaća najmanje program studija naveden u točki 5.4.1. Priloga V. Direktive.

(3) Osposobljavanjem za doktora veterinarske medicine stječu se sljedeće kompetencije:

a) primjereno poznavanje znanosti na kojoj se temelje djelatnosti doktora veterinarske medicine i propisa Europske unije koji se odnose na te djelatnosti

b) primjereno poznavanje građe organizma, ponašanja i fizioloških potreba životinja te kompetencije potrebne za njihov uzgoj, hranidbu, dobrobit, reprodukciju i higijenu općenito

c) kliničke, epidemiološke i analitičke kompetencije potrebne za prevenciju, dijagnostiku i liječenje bolesti životinja, uključujući anesteziju, aseptične operacije i bezbolnu smrt, bilo pojedinačno bilo u skupinama, uključujući posebno poznavanje bolesti prenosivih na ljude

d) primjerene kompetencije za preventivnu medicinu, uključujući one koje se odnose na upite i certificiranje

e) primjereno poznavanje higijene i tehnologije za proizvodnju, izradu i stavljanje na tržište hrane za životinje ili hrane životinjskog porijekla, namijenjene prehrani ljudi, uključujući kompetencije potrebne za razumijevanje i objašnjavanje dobre prakse u tom području i

f) primjerene kompetencije potrebne za odgovornu i razumnu upotrebu veterinarskih lijekova radi liječenja životinja te osiguravanja sigurnosti prehrambenog lanca i zaštite okoliša.

(4) Nositelju stručne kvalifikacije koji je stekao stručnu kvalifikaciju za doktora veterinarske medicine u Republici Hrvatskoj i čije je osposobljavanje započelo prije referentnog datuma iz točke 5.4.2. Priloga V. Direktive, kada je to potrebno u svrhu pristupa profesiji u drugim državama članicama, izdat će se potvrda o ispunjavanju minimalnih uvjeta osposobljavanja za doktore veterinarske medicine.

(5) Potvrdu o ispunjavanju minimalnih uvjeta osposobljavanja iz stavka 4. ovoga članka izdaje nadležna obrazovna ustanova koja je izdala dokaz o stručnoj kvalifikaciji doktora veterinarske medicine.

Članak 42.

(1) Dokazi o stručnoj kvalifikaciji za doktore veterinarske medicine iz točke 5.4.2. Priloga V. Direktive koji zadovoljavaju minimalne uvjete osposobljavanja iz članka 41. ovoga Zakona u svrhu pristupa profesiji doktora veterinarske medicine i njezina obavljanja, istovrijedni su dokazima o stručnoj kvalifikaciji koji su izdani u Republici Hrvatskoj.

(2) Dokazi o stručnoj kvalifikaciji iz stavka 1. ovoga članka moraju izdati nadležna tijela država članica i treba im priložiti, gdje je to primjereno, dokumente navedene u točki 5.4.2. Priloga V. Direktive.

1.4. Minimalni uvjeti osposobljavanja za arhitekte

1.4.1. Osposobljavanje za arhitekte

Članak 43.

(1) Osposobljavanje za arhitekte obuhvaća:

a) ukupno najmanje pet godina redovnog studija na sveučilištu ili sličnoj obrazovnoj ustanovi, koje se završava uspješno položenim ispitom sveučilišnog tipa ili

b) najmanje četiri godine redovnog studija na sveučilištu ili sličnoj obrazovnoj ustanovi, koje se završava uspješno položenim ispitom sveučilišnog tipa, uz priloženu potvrdu o završetku dvogodišnjeg pripravničkog staža u skladu sa stavkom 4. ovoga članka.

(2) Arhitektura mora biti glavni element studija iz stavka 1. ovoga članka. Studij uravnoteženo pokriva teorijske i praktične aspekte arhitektonskog osposobljavanja i osigurava stjecanje sljedećih kompetencija:

a) sposobnost arhitektonskog projektiranja koje ispunjava estetske i tehničke zahtjeve

b) odgovarajuće poznavanje povijesti arhitekture i teorija te povezanih umjetnosti, tehnologija i društvenih znanosti

c) poznavanje lijepih umjetnosti kod utjecaja na kvalitetu arhitektonskog projektiranja

d) odgovarajuće poznavanje urbanizma, planiranja i vještina uključenih u proces planiranja

e) razumijevanje odnosa između ljudi i građevina, između građevina i njihova okruženja te razumijevanje potrebe da se građevine i prostor međusobno prilagode ljudskim potrebama i mjerama

f) razumijevanje profesije i uloge arhitekta u zajednici, posebno kod pripreme idejnih osnova koje uvažavaju društvene čimbenike

g) razumijevanje metoda istraživanja i metoda za pripremu idejnog plana projekta

h) razumijevanje strukturnih, arhitektonskih i građevinskih problema povezanih s građevinskim planiranjem

i) odgovarajuće poznavanje fizikalnih problema i tehnologija te funkcije zgrada kako bi njihova unutrašnjost pružala udobnost i zaštitu od klimatskih utjecaja u okviru održiva razvoja

j) potrebne vještine projektiranja koje omogućuju ispunjavanje zahtjeva korisnika u okviru granica određenih troškovnim čimbenicima i građevinskim propisima i

k) odgovarajuće poznavanje djelatnosti, organizacije, propisa i postupaka koji su uključeni u realizaciju projektnih osnova i za povezivanje planova u sustav cjelovitog prostornog planiranja.

(3) Broj godina akademskog studija iz stavaka 1. i 2. ovoga članka može biti iskazan u odgovarajućim ECTS bodovima.

(4) Pripravnički staž iz stavka 1. točke b) ovoga članka obavlja se nakon završene prve tri godine studija. Najmanje godina dana pripravničkog staža nadopunjuje kompetencije stečene tijekom studija iz stavka 2. ovoga članka. Pripravnički staž odvija se pod nadzorom ovlaštenog kvalificiranog stručnjaka ili tijela, a ocjenjuje ga nadležno tijelo.

1.4.2. Odstupanje od uvjeta osposobljavanja za arhitekthe

Iznimno od odredbe članka 43. ovoga Zakona, smatra se da su ispunjene odredbe članka 22. ovoga Zakona i u slučaju osposobljavanja koje je dio programa socijalnih poboljšanja ili izvanrednog sveučilišnog studija koji ispunjava zahtjeve iz članka 43. stavka 2. ovoga Zakona, što se potvrđuje ispitom iz arhitekture koji položi nositelj stručne kvalifikacije koji je sedam ili više godina radio u području arhitekture, pod nadzorom arhitekta ili arhitektonskog ureda. Taj ispit mora biti na sveučilišnoj razini obrazovanja i istovjetan završnom ispitu iz članka 43. stavka 1. točke b) ovoga Zakona.

1.4.3. Obavljanje poslova arhitekata

Članak 45.

(1) U smislu ovoga Zakona poslovi arhitekata su poslovi koji se redovito rade na temelju profesionalnog naziva: »arhitekt«.

(2) Državljeni država članica, koji su ovlašteni rabiti naziv: »arhitekt« u skladu sa zakonom kojim se ovlašćuje nadležno tijelo države članice da dodijeli taj naziv državljanima država članica koji se posebno ističu kvalitetom svoga rada u području arhitekture, smatrat će se da zadovoljavaju uvjete koji se traže za obavljanje poslova arhitekata pod profesionalnim nazivom: »arhitekt«; smatra se da potvrda koju tim nositeljima stručne kvalifikacije izda matična država članica potvrđuje arhitektonsku vrstu poslova.

1.5. Stečena prava

1.5.1. Opće odredbe

Članak 46.

(1) Neovisno o stečenim pravima specifičnim za određene profesije, u slučaju kada dokazi o stručnoj kvalifikaciji za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, magistre farmacije, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, primalje i doktore veterinarske medicine, ne udovoljavaju uvjetima minimalne osposobljenosti iz članaka 23., 25., 28., 30., 31., 35., 37., 38., 39. i 41. ovoga Zakona, nadležno tijelo priznaje dokaze o stručnoj kvalifikaciji koje su izdale države članice ako oni potvrđuju završetak osposobljavanja koje je započelo prije referentnog datuma iz točaka 5.1.1., 5.1.2., 5.2.2., 5.3.2., 5.3.3., 5.4.2., 5.5.2. i 5.6.2. Priloga V. Direktive i ako je uz njih priložena potvrda u kojoj se navodi da je nositelj stručne kvalifikacije stvarno i zakonito obavljao određenu djelatnost najmanje tri godine uzastopno, unutar pet godina prije izdavanja potvrde.

(2) U slučaju kada dokazi o stručnoj kvalifikaciji za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, magistre farmacije, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege i primalje, ne udovoljavaju uvjetima minimalne osposobljenosti iz članaka 23., 25., 28., 30., 31., 35., 37., 38. i 39. ovoga Zakona, nadležno tijelo priznaje dokaz o stručnoj kvalifikaciji kojim se potvrđuje završetak osposobljavanja u Republici Hrvatskoj koje je započelo prije referentnog datuma iz točaka 5.1.1., 5.1.2., 5.1.3., 5.1.4., 5.2.2., 5.3.2., 5.5.2. i 5.6.2. Priloga V. Direktive te će izdati potvrdu u kojoj se navodi da je nositelj stručne kvalifikacije stvarno i zakonito obavljao određenu zdravstvenu djelatnost i/ili profesionalnu aktivnost na području Republike Hrvatske najmanje tri godine uzastopno, unutar pet godina prije izdavanja potvrde.

(3) Nadležno tijelo priznaje dokaze o stručnoj kvalifikaciji za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, magistre farmacije, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, primalje i doktore veterinarske medicine, izdane na području bivše Demokratske Republike Njemačke, a koji ne udovoljavaju minimalnim uvjetima osposobljenosti iz članaka 23., 25., 28., 30., 31., 35., 37, 38., 39. i 41. ovoga Zakona, ako ti dokazi potvrđuju završetak osposobljavanja koje je započelo prije:

a) 3. listopada 1990. za doktore medicine, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, magistre farmacije, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, primalje i doktore veterinarske medicine i

b) 3. travnja 1992. za doktore medicine specijaliste.

(4) Dokazi o stručnoj kvalifikaciji iz stavka 3. točke a) ovoga članka daju nositelju stručne kvalifikacije kojem su izdani pravo na obavljanje profesionalne djelatnosti na čitavom teritoriju Savezne Republike Njemačke pod istim uvjetima kao i dokazi o stručnoj kvalifikaciji iz točaka 5.1.1, 5.1.2, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2. i 5.6.2. Priloga V. Direktive, koje su izdala nadležna njemačka tijela.

(5) Neovisno o odredbama članaka koji se odnose na doktore dentalne medicine, nadležno tijelo priznaje dokaze o stručnoj kvalifikaciji za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, magistre farmacije, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, primalje, doktore veterinarske medicine i arhitekta, koje je državljanima država članica izdala bivša Čehoslovačka, ili za koje je osposobljavanje, za Češku Republiku i Slovačku Republiku, započelo prije 1. siječnja 1993., kada vlasti jedne od navedenih država članica potvrde da su ti dokazi o stručnoj kvalifikaciji na njihovu području istovrijedni kao i dokazi o stručnoj kvalifikaciji koje izdaju one same.

(6) Odredba stavka 5. ovoga članka primjenjuje se na arhitekta, u slučaju kada se radi o javnim ispravama kojima se dokazuje stručna kvalifikacija predviđena za te države članice točkom 6. Priloga VI. Direktive. Odredba stavka 5. ovoga članka primjenjuje se i u slučaju pristupa profesionalnim djelatnostima i obavljanja istih za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, doktore veterinarske medicine, primalje i magistre farmacije u odnosu na poslove iz područja farmacije te arhitekta u odnosu na djelatnosti iz članka 45. ovoga Zakona.

(7) Uz dokaz o stručnoj kvalifikaciji u slučajevima iz stavaka 5. i 6. ovoga članka kandidat je dužan priložiti potvrdu koju su izdale nadležne vlasti Češke Republike, odnosno Slovačke Republike u kojoj se navodi da je učinkovito i zakonito obavljao određenu djelatnost na njihovu području najmanje tri godine uzastopno, unutar pet godina prije izdavanja potvrde.

(8) Nadležno tijelo priznaje dokaze o stručnoj kvalifikaciji za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, magistre farmacije, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, primalje, doktore veterinarske medicine i arhitekta, koje je državljanima država članica izdao bivši Sovjetski Savez, a koji potvrđuju završetak osposobljavanja koje je započelo za:

a) Estoniju, prije 20. kolovoza 1991.

b) Latviju, prije 21. kolovoza 1991. i

c) Litvu, prije 11. ožujka 1990.,

kada nadležno tijelo bilo koje od država članica potvrdi da su ti dokazi na njihovu području istovrijedni kao i dokazi o stručnoj kvalifikaciji koje one izdaju.

(9) Odredba stavka 8. ovoga članka primjenjuje se na arhitekte, u slučaju kada se radi o javnim ispravama kojima se dokazuje stručna kvalifikacija predviđena za te države članice točkom 6. Priloga VI. Direktive.

(10) Odredba stavka 8. ovoga članka primjenjuje se i u slučaju pristupa profesionalnim djelatnostima i obavljanja istih, za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, primalje, doktore veterinarske medicine i magistre farmacije u odnosu na poslove iz područja farmacije te arhitekte u odnosu na djelatnosti iz članka 45. ovoga Zakona.

(11) Uz dokaz o stručnoj kvalifikaciji u slučajevima iz stavaka 8., 9. i 10. ovoga članka, kandidat je dužan priložiti potvrdu nadležnog tijela države Estonije, Latvije ili Litve, a u kojoj se navodi da je stvarno i zakonito obavljao određenu djelatnost na njihovu području najmanje tri godine uzastopno, unutar pet godina prije izdavanja potvrde.

(12) Uz dokaz o stručnoj kvalifikaciji za doktore veterinarske medicine koji je izdao bivši Sovjetski Savez ili za koje je osposobljavanje započelo, u Estoniji, prije 20. kolovoza 1991., uz potvrdu iz stavka 11. ovoga članka, potrebno je priložiti potvrdu nadležnog tijela Estonije, a u kojoj se navodi da je nositelj stručne kvalifikacije stvarno i zakonito obavljao određenu djelatnost na njezinu području najmanje pet godina uzastopno, unutar sedam godina prije izdavanja potvrde.

(13) Ako u javnim ispravama kojima se dokazuje stručna kvalifikacija za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, magistre farmacije, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, primalje i doktore veterinarske medicine, profesionalni nazivi ne odgovaraju nazivima navedenima za predmetnu državu članicu u točkama 5.1.1., 5.1.2., 5.1.3., 5.1.4., 5.2.2., 5.3.2., 5.3.3., 5.4.2., 5.5.2. i 5.6.2. Priloga V. Direktive, nadležno tijelo priznaje kao dokaz, javne isprave kojima se dokazuje stručna kvalifikacija, koje su izdale države članice i ako je uz njih priložena potvrda nadležnog tijela države članice o istovrijednosti profesionalnog naziva u javnim ispravama kojima se dokazuje stručna kvalifikacija.

(14) Nadležno tijelo izdaje potvrdu za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, magistre farmacije, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege i primalje, čiji profesionalni naziv naveden u dokazu o stručnoj kvalifikaciji stečenom u Republici Hrvatskoj ne odgovara profesionalnom nazivu upisanom za Republiku Hrvatsku u Prilogu V., točkama 5.1.1., 5.1.2., 5.1.3., 5.2.2., 5.3.2., 5.3.3., 5.5.2. i 5.6.2. Direktive.

(15) Na temelju potvrde iz stavka 14. ovoga članka potvrđuje se da je dokaz o stručnoj kvalifikaciji izdan na temelju završetka obrazovanja koje je odgovarajuće obrazovanju propisanom u člancima 23., 24., 25., 28., 29., 31., 32., 35., 36., 37., 38. i 39. ovoga Zakona i

da u Republici Hrvatskoj ima ista profesionalna prava kao i na temelju kvalifikacije čiji je profesionalni naziv upisan za Republiku Hrvatsku.

(16) Na temelju potvrde iz stavaka 14. i 15. ovoga članka potvrđuje se da je dokaz o stručnoj kvalifikaciji izdan na temelju završetka obrazovanja u skladu s člancima 23., 25., 28, 30., 31., 35., 37., 38., 39. i 41. ovoga Zakona, a država članica koja ga je izdala postupa s njim jednako kao s kvalifikacijama čiji su profesionalni nazivi navedeni u točkama 5.1.1., 5.1.2., 5.1.3., 5.1.4., 5.2.2., 5.3.2., 5.3.3., 5.4.2., 5.5.2. i 5.6.2. Priloga V. Direktive.

(17) Nadležno tijelo priznaje dokaze o stručnim kvalifikacijama za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, magistre farmacije, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, primalje, doktore veterinarske medicine i arhitekta, koje je državljanima država članica izdala bivša Jugoslavija ili za koje je osposobljavanje započelo u Republici Sloveniji prije 25. lipnja 1991., kada nadležna tijela navedenih država potvrde da su ti dokazi na njihovu području istovrijedni kao i dokazi o stručnim kvalifikacijama koje one izdaju te, za arhitekta, kao dokazi o stručnoj kvalifikaciji predviđeni za te države članice točkom 6. Priloga VI. Direktive, radi pristupa profesionalnim djelatnostima i obavljanja istih, za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, primalje, doktore veterinarske medicine, magistre farmacije u odnosu na poslove iz područja farmacije te arhitekta u odnosu na djelatnosti iz članka 45. ovoga Zakona.

(18) Nadležno tijelo izdaje potvrdu čiji profesionalni naziv naveden u dokazu o stručnoj kvalifikaciji stečenom u Republici Hrvatskoj za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, magistre farmacije, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, primalje, doktore veterinarske medicine i arhitekta koje je državljanima Republike Hrvatske ili druge države članice izdala bivša Jugoslavija, ili za koje je osposobljavanje započelo u Republici Hrvatskoj prije 8. listopada 1991., kada nadležno tijelo potvrdi da su ti dokazi na njihovu području istovrijedni kao i dokazi o stručnim kvalifikacijama koje one izdaju te, za arhitekta, kao dokazi o stručnoj kvalifikaciji predviđeni za te države članice točkom 6. Priloga VI. Direktive, radi pristupa profesionalnim djelatnostima i obavljanja istih, za doktore medicine, doktore medicine specijaliste, doktore dentalne medicine, doktore dentalne medicine specijaliste, medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, primalje, doktore veterinarske medicine, magistre farmacije u odnosu na poslove iz područja farmacije te arhitekta u odnosu na djelatnosti iz članka 45. ovoga Zakona.

(19) Uz dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz stavaka 14. i 18. ovoga članka treba priložiti potvrdu nadležnog tijela, a u kojoj se navodi da je nositelj stručne kvalifikacije stvarno i zakonito obavljao navedenu djelatnost na njihovu području najmanje tri godine uzastopno, unutar pet godina prije izdavanja potvrde.

Članak 47.

Kvalifikacije фелдшер (feldšer), stečene u Bugarskoj prije 31. prosinca 1999., ne podliježu postupku priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija za obavljanje profesija doktora medicine i medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege sukladno ovom Zakonu, ako nositelji takvih kvalifikacija obavljaju profesiju sukladno bugarskom nacionalnom sustavu zdravstvene zaštite na dan 1. siječnja 2000. i ako je nadležno tijelo Bugarske izdalo potvrdu

kojom nositelja takve kvalifikacije ovlašćuje za nastavak obavljanja profesije, iako dijelovi njihove aktivnosti podliježu primjeni odredaba Direktive koje se odnose na doktore medicine i medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege.

Članak 48.

(1) Diplome, svjedodžbe i druge javne isprave kojima se potvrđuje uspješno završeno formalno obrazovanje i po potrebi stručno usavršavanje i osposobljavanje, a koje je izdalo nadležno tijelo na području bivše Jugoslavije prije 8. listopada 1991., izjednačene su po pravnoj snazi s diplomama, svjedodžbama i drugim javnim ispravama koje su izdala nadležna tijela Republike Hrvatske te ne podliježu provjeri u postupku priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija.

(2) Nadležno središnje tijelo državne uprave izdaje potvrde o jednakoj pravnoj valjanosti javnih isprava o formalnom obrazovanju iz stavka 1. ovoga članka koje su hrvatski ili strani državljani stekli u republikama bivše Jugoslavije prije 8. listopada 1991.

1.5.2. Stečena prava specifična za doktore medicine

Članak 49.

(1) Nadležno tijelo može od doktora medicine specijalista, čije je specijalističko usavršavanje bilo uređeno zakonskim i drugim propisima u državi članici koji su na snazi od 20. lipnja 1975., a koji su započeli specijalističko usavršavanje najkasnije do 31. prosinca 1983., zahtijevati da uz dokaz o stručnoj kvalifikaciji prilože i potvrdu da su stvarno i zakonito obavljali odgovarajuću specijalističku djelatnost na području države članice najmanje tri godine uzastopno, unutar pet godina prije izdavanja potvrde.

(2) Za nositelje stručne kvalifikacije koji su započeli studij prije 1. siječnja 1972. program osposobljavanja iz članka 23. stavka 2. ovoga Zakona može obuhvaćati šestomjesečno praktično osposobljavanje u punoj nastavnoj satnici na visokoobrazovnoj razini pod nadzorom nadležnih tijela.

Članak 50.

Nadležno tijelo priznaje dokaz o završenoj specijalizaciji doktora medicine specijalista koji je u Kraljevini Španjolskoj dodijeljen doktorima medicine koji su završili specijalizaciju prije 1. siječnja 1995., iako ne zadovoljava minimalne uvjete osposobljavanja, ako je uz taj dokaz priložena potvrda koju je izdalo nadležno tijelo Kraljevine Španjolske koja potvrđuje da je nositelj stručne kvalifikacije položio posebno specijalističko usavršavanje obavljeno u skladu s izvanrednim mjerama o priznavanju utvrđenim u Kraljevskom ukazu 1497/99, kako bi se provjerilo je li njegov stupanj kompetencija usporediv s kompetencijama doktora medicine specijalista, koji je za Kraljevinu Španjolsku utvrđen u točkama 5.1.2. i 5.1.3. Priloga V. Direktive.

Članak 51.

Nadležno tijelo priznaje kvalifikaciju o završenoj specijalizaciji doktora medicine specijalista stečenu u Talijanskoj Republici, upisanu u Prilogu V. točkama 5.1.2. i 5.1.3. Direktive, koji su započeli svoje specijalističko usavršavanje nakon 31. prosinca 1983. i prije 1. siječnja 1991.,

iako specijalističko usavršavanje ne zadovoljava minimalne uvjete osposobljavanja predviđene u članku 25. ovoga Zakona, ako je priložena potvrda nadležnog tijela Talijanske Republike koja potvrđuje da je doktor medicine specijalist u Talijanskoj Republici stvarno i zakonito obavljao profesionalne aktivnosti doktora medicine specijalista u istom specijalističkom području najmanje sedam godina uzastopno, unutar deset godina prije izdavanja potvrde.

1.5.3. Stečena prava specifična za doktore dentalne medicine

Članak 52.

(1) Nadležno tijelo, u svrhu obavljanja poslova doktora dentalne medicine, priznaje dokaze o stručnoj kvalifikaciji iz točke 5.3.2. Priloga V. Direktive za doktora dentalne medicine izdane u Talijanskoj Republici, Kraljevini Španjolskoj, Saveznoj Republici Austriji, Češkoj Republici, Slovačkoj Republici i Rumunjskoj doktorima dentalne medicine koji su završili studij prije datuma navedenog u Prilogu V. Direktive, ako je takvim dokazima priložena potvrda koju izdaju nadležna tijela te države članice.

(2) Potvrdom iz stavka 1. ovoga članka dokazuje se:

a) da je nositelj stručne kvalifikacije stvarno i zakonito zaposlen na poslovima doktora dentalne medicine u toj državi članici najmanje tri godine tijekom zadnjih pet godina prije izdavanja potvrde i

b) da je nositelj stručne kvalifikacije kvalificiran za obavljanje poslova pod istim uvjetima kao i osobe s kvalifikacijom navedenom u točki 5.3.2 Priloga V. Direktive.

(3) Iznimno, uvjet iz stavka 2. točke a) ovoga članka ne odnosi se na doktore dentalne medicine koji su završili trogodišnji studij, a nadležno tijelo u državi članici potvrđuje da je osposobljavanje istovrijedno uvjetima iz članka 28. ovoga Zakona.

(4) Dokazima o stručnoj kvalifikaciji izdanima u bivšoj Čehoslovačkoj, pod uvjetima iz stavka 2. ovoga članka priznaju se iste razine osposobljenosti kao češkim i slovačkim dokazima o stručnoj kvalifikaciji.

(5) Nadležno tijelo priznaje dokaze o stručnoj kvalifikaciji doktora dentalne medicine u skladu s člankom 22. ovoga Zakona u slučajevima u kojima su podnositelji zahtjeva započeli svoje osposobljavanje prije ili dana 18. siječnja 2016.

(6) Nadležno tijelo priznaje dokaz o stručnoj kvalifikaciji doktora dentalne medicine izdan u Kraljevini Španjolskoj nositeljima stručne kvalifikacije koji su započeli visokoškolsko medicinsko osposobljavanje nakon 1. siječnja 1986. i prije 31. prosinca 1997., ako je priložena potvrda koju izdaje nadležno tijelo Kraljevine Španjolske.

(7) Potvrdom iz stavka 6. ovoga članka potvrđuje se:

a) da je nositelj stručne kvalifikacije uspješno završio najmanje trogodišnji studij, a nadležno tijelo Kraljevine Španjolske potvrdilo je njegovu istovjetnost s osposobljavanjem iz članka 28. ovoga Zakona

b) da je nositelj stručne kvalifikacije u Kraljevini Španjolskoj stvarno, zakonito i kao glavnu djelatnost obavljao dentalnu djelatnost iz stavka 1. ovoga članka najmanje tri godine uzastopno, unutar pet godina prije izdavanja potvrde i

c) da je nositelj stručne kvalifikacije ovlašten stvarno i zakonito obavljati djelatnost dentalne medicine kao glavnu djelatnost pod istim uvjetima kao i nositelj stručne kvalifikacije koji ima dokaz o stručnoj kvalifikaciji naveden za Kraljevinu Španjolsku u Prilogu V. točki 5.3.2. Direktive.

Članak 53.

(1) Nadležno tijelo priznaje dokaz o stručnoj kvalifikaciji za doktora dentalne medicine koji je izdan u Talijanskoj Republici nositeljima stručne kvalifikacije koji su započeli sveučilišni medicinski studij nakon 28. siječnja 1980. i najkasnije 31. prosinca 1984., ako je priložena potvrda koju je izdalo nadležno tijelo Talijanske Republike.

(2) Potvrdom iz stavka 1. ovoga članka dokazuje se:

a) da je nositelj stručne kvalifikacije položio odgovarajuću provjeru kompetentnosti koju izvode nadležna tijela Talijanske Republike s ciljem da se utvrdi da ima razinu kompetencija usporedivu s nositeljima stručne kvalifikacije koji imaju dokaz o stručnoj kvalifikaciji naveden za Talijansku Republiku u točki 5.3.2. Priloga V. Direktive

b) da je nositelj stručne kvalifikacije zaposlen stvarno, zakonito i pretežno na poslovima doktora dentalne medicine u Talijanskoj Republici najmanje tri godine uzastopno, unutar pet godina prije izdavanja potvrde i

c) da je nositelj stručne kvalifikacije ovlašten da se zaposli stvarno, zakonito i pretežno na poslovima doktora dentalne medicine kao i nositelj stručne kvalifikacije koji ima dokaz o stručnoj kvalifikaciji naveden za Talijansku Republiku u točki 5.3.2. Priloga V. Direktive.

(3) Iznimno, uvjet iz stavka 2. točke b) ovoga članka ne odnosi se na doktore dentalne medicine koji su završili najmanje trogodišnji studij, a nadležno tijelo u državi članici potvrđuje da je osposobljavanje istovrijedno uvjetima iz članka 28. ovoga Zakona.

(4) Odredbe stavaka 1. – 3. ovoga članka odnose se i na nositelje stručnih kvalifikacija koji su započeli sveučilišni medicinski studij nakon 31. prosinca 1984., uz uvjet da je gore navedeni trogodišnji studij započeo prije 31. prosinca 1994.

1.5.4. Stečena prava specifična za medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege

Članak 54.

(1) Nadležno tijelo priznaje dokaze o stručnoj kvalifikaciji za medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege, navedene u točki 5.2.2. Priloga V. Direktive, a koje na referentni datum

naveden u toj točki ostvaruju to pravo na temelju odredaba koje su primjenjive na sestrinsku profesiju i koje na taj dan imaju poslovni nastan na njezinu području, u skladu s odredbama članka 22. ili članka 46. stavka 1. ovoga Zakona, te moraju uključivati punu odgovornost za planiranje, organiziranje i nadziranje provedbe zdravstvene njege koja se pruža pacijentu.

(2) Nositelj stručne kvalifikacije koji ostvaruje stečena prava na temelju stavka 1. ovoga članka prilaže potvrdu nadležne države članice da ima pravo na obavljanje djelatnosti medicinskih sestara odgovornih za opću zdravstvenu njegu na području države članice bez dokaza o stručnoj kvalifikaciji iz točke 5.2.2. Priloga V. Direktive.

(3) Nadležno tijelo priznaje potvrdu iz stavka 2. ovoga članka koju su države članice izdale državljanima drugih država članica i priznaje im jednaku valjanost na svojem području kao dokazima o stručnoj kvalifikaciji koje je ona sama izdala.

(4) Nadležno tijelo priznaje dokaz o stručnoj kvalifikaciji za medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege koji je u Republici Poljskoj izdan medicinskim sestrama, koje su prije 1. svibnja 2004. završile osposobljavanje, a nisu ispunjavale minimalne uvjete osposobljavanja navedene u članku 35. ovoga Zakona i koji je potvrđen diplomom baccalaureus dobivenom na temelju posebnog dopunskog programa usavršavanja iz:

a) članka 11. Zakona od 20. travnja 2004. o izmjeni Zakona o profesijama medicinske sestre i primalje i o nekim drugim pravnim aktima (Službeni list Republike Poljske iz 2004., broj 92, pos. 885 te iz 2007., broj 176, pos. 1237) te Uredbe ministra zdravstva od 11. svibnja 2004. o detaljnim uvjetima provođenja studija za medicinske sestre i primalje, koje imaju svjedodžbu o završenoj srednjoj školi (završni ispit – matura) medicinske gimnazije ili strukovne medicinske škole za profesiju medicinske sestre i primalje (Službeni list Republike Poljske iz 2004., br.110, pos. 1170 te iz 2010., br.65, pos. 420) ili

b) članka 52.3 točke 2. Zakona od 15. srpnja 2011. o profesijama medicinske sestre i primalje (Službeni list Republike Poljske iz 2011., br.174, pos. 1039) te Uredbe ministra zdravstva od 14. lipnja 2012. o detaljnim uvjetima provođenja visokog obrazovanja za medicinske sestre i primalje, koje imaju svjedodžbu o završenoj srednjoj školi (završni ispit – matura) srednje medicinske škole ili osposobljavanja nakon srednje škole za profesije medicinske sestre i primalje (Službeni list Republike Poljske iz 2012., pos. 770), a kako bi se provjerilo je li stupanj kompetencija tih medicinskih sestara usporediv s kompetencijama medicinskih sestara koje imaju kvalifikacije, koje su za Republiku Poljsku utvrđene u točki 5.2.2. Priloga V. Direktive.

Članak 55.

Državljanima država članica čije je osposobljavanje za medicinske sestre odgovorne za djelatnost opće njege stečeno u Rumunjskoj i čije osposobljavanje ne ispunjava minimalne uvjete osposobljavanja navedene u članku 35. ovoga Zakona, nadležno tijelo priznaje sljedeće dokaze o stručnoj kvalifikaciji za medicinsku sestru odgovornu za djelatnost opće njege, pod uvjetom da je priložena potvrda u kojoj je navedeno da je nositelj stručne kvalifikacije stvarno i zakonito obavljao djelatnost medicinske sestre opće njege u Rumunjskoj, uključujući punu odgovornost za planiranje, organiziranje i provođenje zdravstvene njege pacijenata tijekom razdoblja od najmanje tri godine uzastopno, unutar pet godina prije izdavanja potvrde:

a) Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist sa završenim programom osposobljavanja nakon srednje škole u școală postliceală, kojom se potvrđuje da je osposobljavanje započelo prije 1. siječnja 2007.

b) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist sa završenim skraćenim obrazovanjem višeg učilišta, kojom se potvrđuje da je osposobljavanje započelo prije 1. listopada 2003. ili

c) Diplomă de licență de asistent medical generalist sa završenim obrazovanjem u punoj satnici višeg učilišta, kojom se potvrđuje da je osposobljavanje započelo prije 1. listopada 2003.

1.5.5. Stečena prava specifična za primalje

Članak 56.

(1) Nositeljima stručne kvalifikacije iz države članice, koji imaju dokaz o stručnoj kvalifikaciji za primalju koja ispunjava minimalne uvjete osposobljenosti utvrđene u članku 37. ovoga Zakona, nadležno tijelo priznaje kao dovoljan dokaz o stručnoj kvalifikaciji javne isprave izdane od te države članice prije dana navedenog u točki 5.5.2. Priloga V. Direktive uz potvrdu o tome da je nositelj stručne kvalifikacije stvarno i zakonito zaposlen na poslovima o kojima je riječ najmanje dvije godine uzastopno, unutar pet godina prije izdavanja potvrde, iako u skladu s člankom 22. stavkom 7. i člankom 38. ovoga Zakona takvi dokazi nisu priznati ako uz njih nije priložena potvrda iz članka 41. stavka 2. Direktive.

(2) Nadležno tijelo priznaje dokaz o stručnoj kvalifikaciji za primalje kada je nositelj stručne kvalifikacije državljanin države članice započeo svoje osposobljavanje prije 18. siječnja 2016., a uvjet za pristup takvom osposobljavanju bio je deset godina općeg obrazovanja ili na temelju članka 40. stavka 2. Direktive istovjetni stupanj za smjer I. ili završeno osposobljavanje za medicinsku sestru odgovornu za djelatnost opće njege potvrđeno dokazom o stručnoj kvalifikaciji iz Priloga V. točke 5.2.2. Direktive prije započinjanja smjera II. osposobljavanja za primalje.

(3) Uvjeti utvrđeni u stavku 1. ovoga članka primjenjuju se na nositelje stručne kvalifikacije iz država članica čiji dokazi o stručnoj kvalifikaciji za primalju potvrđuju završeno osposobljavanje na području bivše Demokratske Republike Njemačke, koja zadovoljava minimalne uvjete osposobljenosti utvrđene člancima 37. i 38. ovoga Zakona, ali gdje se dokaz o stručnoj kvalifikaciji u smislu članaka 37. i 38. ovoga Zakona ne priznaje ako uz njega nije priložena potvrda iz članka 41. stavka 2. Direktive, a koja potvrđuje da je program osposobljavanja započeo prije 3. listopada 1990.

(4) Nadležno tijelo priznaje dokaz o stručnoj kvalifikaciji za primalje, koji je u Republici Poljskoj izdan nositelju stručne kvalifikacije koji je završio obrazovanje prije 1. svibnja 2004., a koje ne ispunjava minimalne uvjete osposobljavanja iz članaka 37., 38. i 39. ovoga Zakona i koji je potvrđen javnom ispravom baccalureus, na temelju posebnog dopunskog programa usavršavanja iz:

a) članka 11. Zakona od 20. travnja 2004. o izmjeni Zakona o profesijama medicinske sestre i primalje i o nekim drugim pravnim aktima (Službeni list Republike Poljske iz 2004., broj 92, pos. 885 te iz 2007., broj 176, pos. 1237) te Uredbe ministra zdravstva od 11. svibnja 2004. o detaljnim uvjetima provođenja studija za medicinske sestre i primalje, koje imaju svjedodžbu

o završenoj srednjoj školi (završni ispit – matura) i imaju diplomu medicinske gimnazije ili strukovne medicinske škole za profesije medicinske sestre i primalje (Službeni list Republike Poljske iz 2004., br.110, pos. 1170 te iz 2010., br. 65, pos. 420) ili

b) članka 53.3 točke 3. Zakona od 15. srpnja 2011. o profesijama medicinske sestre i primalje (Službeni list Republike Poljske iz 2011., br. 174, pos. 1039) te Uredbe ministra zdravstva od 14. lipnja 2012. o detaljnim uvjetima provođenja visokog obrazovanja za medicinske sestre i primalje, koje imaju svjedodžbu o završenoj srednjoj školi (završni ispit – matura) i imaju diplomu srednje medicinske škole ili osposobljavanja nakon srednje škole za profesije medicinske sestre i primalje (Službeni list Republike Poljske iz 2012., pos. 770), a kako bi se provjerilo je li razina kompetencija nositelja stručne kvalifikacije usporediva s onom koju imaju primalje s kvalifikacijom, koje su za Republiku Poljsku, utvrđene u točki 5.5.2. Priloga V. Direktive.

(5) Dokazi o stručnoj kvalifikaciji za primalje izdani državljanima država članica u Rumunjskoj (asistent medical obstetrică-ginecologie / obstetrics-gynecology nurse), prije datuma pristupanja Rumunjske Europskoj uniji, koji ne udovoljavaju minimalnim uvjetima osposobljavanja iz članaka 37., 38. i 39. ovoga Zakona, priznaju se kao dovoljan dokaz u svrhu obavljanja profesije primalje, ako uz taj dokaz nositelj stručne kvalifikacije priloži potvrdu da je stvarno i zakonito obavljao profesiju primalje u Rumunjskoj najmanje pet godina uzastopno, unutar sedam godina prije izdavanja potvrde.

Članak 57.

Stečena prava u primaljstvu ne primjenjuju se na sljedeće kvalifikacije stečene u Republici Hrvatskoj prije 1. srpnja 2013.: viša medicinska sestra ginekološko-opstetričkog smjera, medicinska sestra ginekološko-opstetričkog smjera, viša medicinska sestra primaljskog smjera, medicinska sestra primaljskog smjera, ginekološko-opstetrička primalja i primalja.

1.5.6. Stečena prava specifična za doktore veterinarske medicine

Članak 58.

Neovisno o odredbi članka 46. stavaka 5. i 6. ovoga Zakona, u vezi s državljanima država članica, čije je dokaze o stručnoj kvalifikaciji izdala Estonija ili čije je osposobljavanje započelo u Estoniji prije 1. svibnja 2004., nadležno tijelo priznaje dokaze o stručnoj kvalifikaciji za doktora veterinarske medicine, ako uz taj dokaz nositelj stručne kvalifikacije priloži potvrdu da je stvarno i zakonito obavljao profesiju doktora veterinarske medicine u Estoniji najmanje pet godina uzastopno, unutar sedam godina prije izdavanja potvrde.

1.5.7. Stečena prava specifična za arhitekate

Članak 59.

(1) Dokaz o stručnoj kvalifikaciji za arhitekate naveden u točki 6. Prilogu VI. Direktive izdan od druge države članice, što je dokaz koji potvrđuje program osposobljavanja koji je započeo najkasnije u referentnoj akademskoj godini iz tog Priloga, čak i ako on ne ispunjava uvjete iz članka 43. ovoga Zakona, priznaje se, u svrhu pristupa profesiji i obavljanja poslova arhitekata, kao istovrijedni dokaz, jednako kao dokaz o ispunjavanju uvjeta za obavljanje poslova arhitekata, što su izdala nadležna tijela Republike Hrvatske.

(2) Dokazom iz stavka 1. ovoga članka smatra se i potvrda koju je izdalo nadležno tijelo Savezne Republike Njemačke kojom se potvrđuje stručna kvalifikacija stečena nakon 8. svibnja 1945. od nadležnog tijela Njemačke Demokratske Republike.

(3) Odredba stavka 1. ovoga članka primjenjuje se i na dokaz o stručnoj kvalifikaciji arhitekata naveden u Prilogu V. Direktive ako je osposobljavanje započelo prije 18. siječnja 2016.

(4) Neovisno o odredbama stavaka 1. – 3. ovoga članka, sljedeći dokazi o stručnoj kvalifikaciji priznaju se, u svrhu pristupa profesiji i obavljanja poslova arhitekata, kao istovrijedni dokazi, jednako kao dokazi o ispunjavanju uvjeta za obavljanje poslova arhitekata, koje izdaje nadležno tijelo i to potvrde izdane državljanima drugih država članica koje izdaju te države članice, a koje su usvojile pravila kojima se uređuje pristup profesiji i obavljanje poslova arhitekata na sljedeće datume:

– 1. siječnja 1995. za Austriju, Finsku i Švedsku

– 1. svibnja 2004. za Češku, Estoniju, Cipar, Latviju, Litvu, Mađarsku, Maltu, Poljsku, Sloveniju i Slovačku

– 5. kolovoza 1987. za sve ostale države članice Europske unije.

(5) Potvrde iz stavka 4. ovoga članka potvrđuju da je nositelj te potvrde bio ovlašten, najkasnije do navedenog datuma, koristiti se profesionalnim nazivom: »arhitekt« te da je u okviru tih pravila stvarno i zakonito obavljao poslove arhitekata najmanje tri godine uzastopno, unutar pet godina prije izdavanja potvrde.

(6) Nadležno tijelo priznaje sljedećem dokazu o stručnoj kvalifikaciji arhitekata jednaku valjanost na svojem području kao dokazu o stručnoj kvalifikaciji koji samo izdaje, u svrhu pristupa profesiji i obavljanja poslova arhitekata:

– dokaz o završenom osposobljavanju u Saveznoj Republici Njemačkoj, koje je postojalo od 5. kolovoza 1985., a započeto je najkasnije 17. siječnja 2014., osposobljavanje koje je pružao Fachhochschulen u trajanju od tri godine te koje ispunjava uvjete iz članka 43. stavka 2. ovoga Zakona i omogućuje pristup djelatnostima iz članka 45. ovoga Zakona u Saveznoj Republici Njemačkoj pod profesionalnim nazivom: »arhitekt«, uz uvjet da je nakon tog osposobljavanja uslijedilo četverogodišnje stručno iskustvo u struci u Saveznoj Republici Njemačkoj, što se potvrđuje potvrdom nadležnog tijela Savezne Republike Njemačke.

2. Automatsko priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija za obavljanje reguliranih profesija na temelju zajedničkih kompetencijskih standarda

2.1. Zajednički kompetencijski okvir

Članak 60.

(1) Strukovna organizacija, nadležno tijelo ili nadležno središnje tijelo državne uprave u čijem je djelokrugu određena regulirana profesija mogu podnijeti prijedloge za zajednički kompetencijski okvir koji ispunjava uvjete koje utvrđuje Europska komisija.

(2) Ministarstvo nadležno za rad može iskazati podršku tijelima iz stavka 1. ovoga članka koja podnose prijedlog za uspostavu zajedničkog kompetencijskog okvira prema Europskoj komisiji.

(3) Republika Hrvatska nije obvezna primijeniti zajednički kompetencijski okvir na svom području, niti automatski priznati stručne kvalifikacije stečene temeljem takvog zajedničkog kompetencijskog okvira ako je ispunjen jedan od sljedećih uvjeta:

a) na području Republike Hrvatske ne postoji obrazovna ustanova ili ustanova koja bi omogućila osposobljavanje za tu profesiju

b) uvođenje zajedničkog kompetencijskog okvira nepovoljno bi utjecalo na organizaciju obrazovnog sustava i sustava stručnog osposobljavanja i usavršavanja ili

c) postoje znatne razlike između zajedničkog kompetencijskog okvira i stručnog osposobljavanja i usavršavanja prema posebnim propisima Republike Hrvatske, a takva razlika predstavlja ozbiljan rizik za javnu politiku, javnu sigurnost, javno zdravlje, zaštitu okoliša ili sigurnost krajnjeg korisnika usluga.

2.2. Zajednički ispiti

Članak 61.

(1) Strukovna organizacija, nadležno tijelo ili nadležno središnje tijelo državne uprave u čijem je djelokrugu određena regulirana profesija mogu podnijeti prijedloge za zajednički ispit koji ispunjava uvjete koje utvrđuje Europska komisija.

(2) Ministarstvo nadležno za rad može iskazati podršku tijelima iz stavka 1. ovoga članka koja podnose prijedlog za uspostavu zajedničkog ispita prema Europskoj komisiji.

(3) Republika Hrvatska nije obvezna primijeniti zajednički ispit na svom području, niti automatski priznati stručne kvalifikacije stečene temeljem takvog zajedničkog ispita ako je ispunjen jedan od sljedećih uvjeta:

a) navedena profesija nije regulirana u Republici Hrvatskoj

b) sadržaj zajedničkog ispita neće dovoljno ublažiti ozbiljan rizik za javno zdravlje ili sigurnost krajnjeg primatelja usluga, koji su relevantni na području Republike Hrvatske ili

c) sadržaj zajedničkog ispita učinio bi pristup profesiji znatno manje privlačnim u usporedbi s uvjetima za pristup profesiji na području Republike Hrvatske.

3. Automatsko priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija za obavljanje reguliranih profesija na temelju prethodnog stručnog iskustva

Članak 62.

(1) U slučaju kada je kod određenih djelatnosti za priznavanje određene inozemne stručne kvalifikacije dovoljno stručno iskustvo koje pokazuje opće i/ili stručno znanje i vještine,

nadležno tijelo može kandidatu priznati prethodno bavljenje tom djelatnošću u drugoj državi članici kao dovoljan dokaz kompetencija.

(2) Ako se utvrde bitne razlike u stečenim ishodima učenja i pripadajućim kompetencijama kandidata, koje je stekao u matičnoj državi članici, uključujući i opće i/ili stručno znanje i vještine, odnosno stručno iskustvo, nadležna tijela mogu zatražiti dodatno osposobljavanje ili polaganje određenog ispita.

(3) U slučaju djelatnosti iz Priloga IV. Direktive kada kandidat ne ispunjava uvjete iz članaka 63., 64. i 65. ovoga Zakona, njegove stručne kvalifikacije podliježu postupku priznavanja iz glave III. ovoga Zakona.

Članak 63.

(1) U slučaju djelatnosti navedenih u popisu I. Priloga IV. Direktive, nadležno tijelo priznat će prethodno bavljenje tom djelatnošću u drugoj državi članici kao dokaz kompetencija ako se kandidat tom djelatnošću prethodno bavio:

a) tijekom šest uzastopnih godina samostalno (kao trgovac pojedinac) ili kao odgovorna osoba u trgovačkom društvu

b) tijekom tri uzastopne godine samostalno (kao trgovac pojedinac) ili kao odgovorna osoba u trgovačkom društvu, kad kandidat dokazuje da je prošao osposobljavanje u trajanju od najmanje tri godine za djelatnost o kojoj je riječ, što potvrđuje javnom ispravom koju je priznala država članica ili čiju je punu valjanost ocijenilo nadležno tijelo

c) tijekom četiri uzastopne godine samostalno (kao trgovac pojedinac) ili kao odgovorna osoba u trgovačkom društvu, kad kandidat može dokazati da je za djelatnost o kojoj je riječ prethodno prošao osposobljavanje od najmanje dvije godine, što potvrđuje javnom ispravom koju je priznala država članica ili čiju je punu valjanost ocijenilo nadležno tijelo

d) tijekom tri uzastopne godine samostalno (kao trgovac pojedinac), kad kandidat može dokazati da se bavio djelatnošću o kojoj je riječ samostalno (kao trgovac pojedinac) najmanje pet godina ili

e) tijekom pet uzastopnih godina na izvršnim funkcijama od kojih je najmanje tri godine bio angažiran za tehničke funkcije i odgovornosti najmanje jednog odjela trgovačkog društva, kad kandidat može dokazati da je za djelatnost o kojoj je riječ prethodno prošao osposobljavanje od najmanje tri godine, što potvrđuje javnom ispravom koju je priznala država članica ili čiju je punu valjanost ocijenilo nadležno tijelo.

(2) U slučajevima iz stavka 1. točaka a) i d) ovoga članka bavljenje djelatnošću nije smjelo završiti prije više od deset godina računajući od datuma kad je kandidat podnio potpun zahtjev nadležnom tijelu.

(3) Stavak 1. točka e) ovoga članka ne odnosi se na djelatnosti iz skupine ex 855, osnivanje frizerske djelatnosti, iz nomenklature ISIC.

Članak 64.

(1) U slučaju djelatnosti navedenih u popisu II. Priloga IV. Direktive, nadležno tijelo priznat će prethodno bavljenje tom djelatnošću u drugoj državi članici kao dokaz kompetencija ako se kandidat tom djelatnošću prethodno bavio:

a) tijekom pet uzastopnih godina samostalno (kao samozaposleni trgovac-pojedinac) ili kao odgovorna osoba u trgovačkom društvu

b) tijekom tri uzastopne godine samostalno (kao trgovac pojedinac) ili kao odgovorna osoba u trgovačkom društvu, ako kandidat može dokazati da je za djelatnost o kojoj je riječ prethodno prošao osposobljavanje od najmanje tri godine, što potvrđuje javnom ispravom koju je priznala država članica ili čiju je punu valjanost ocijenilo nadležno tijelo

c) tijekom četiri uzastopne godine samostalno (kao trgovac pojedinac) ili kao odgovorna osoba u trgovačkom društvu, kad kandidat može dokazati da je za djelatnost o kojoj je riječ prethodno završio osposobljavanje od najmanje dvije godine, što potvrđuje javnom ispravom koju je priznala država članica ili čiju je punu valjanost ocijenilo nadležno tijelo

d) tijekom tri uzastopne godine samostalno (kao trgovac pojedinac), ako kandidat može dokazati da se bavio djelatnošću o kojoj je riječ samostalno (kao trgovac pojedinac) najmanje pet godina

e) tijekom pet uzastopnih godina samostalno (kao trgovac pojedinac), ako kandidat može dokazati da je prethodno prošao osposobljavanje u trajanju od najmanje tri godine za djelatnost o kojoj je riječ, što potvrđuje javnom ispravom koju je priznala država članica ili čiju je punu valjanost ocijenilo nadležno tijelo ili

f) tijekom šest uzastopnih godina samostalno (kao trgovac pojedinac), ako kandidat može dokazati da je prethodno prošao osposobljavanje u trajanju od najmanje dvije godine za djelatnost o kojoj je riječ, što potvrđuje javnom ispravom koju je priznala država članica ili čiju je punu valjanost ocijenilo nadležno tijelo.

(2) U slučajevima iz stavka 1. točaka a) i d) ovoga članka bavljenje djelatnošću nije smjelo završiti prije više od deset godina računajući od datuma kad je kandidat podnio potpun zahtjev nadležnom tijelu.

Članak 65.

(1) U slučaju djelatnosti iz popisa III. Priloga IV. Direktive, nadležno tijelo priznat će prethodno bavljenje tom djelatnošću u drugoj državi članici kao dokaz kompetencija za obavljanje takve djelatnosti ako se kandidat tom djelatnošću prethodno bavio:

a) tijekom tri uzastopne godine samostalno (kao trgovac pojedinac) ili kao odgovorna osoba u trgovačkom društvu

b) tijekom dvije uzastopne godine, samostalno (kao trgovac pojedinac) ili kao odgovorna osoba u trgovačkom društvu, ako kandidat može dokazati da je prethodno prošao osposobljavanje za djelatnost o kojoj je riječ, što potvrđuje javnom ispravom koju je priznala država članica ili čiju je punu valjanost ocijenilo nadležno tijelo

c) tijekom dvije uzastopne godine, samostalno (kao trgovac pojedinac) ili kao odgovorna osoba u trgovačkom društvu, ako kandidat može dokazati da se bavio djelatnošću o kojoj je riječ samostalno najmanje tri godine ili

d) tijekom tri uzastopne godine, na osnovi zaposlenja, ako kandidat može dokazati da je prethodno prošao osposobljavanje za djelatnost o kojoj je riječ, što potvrđuje javnom ispravom koju je priznala država članica ili čiju je punu valjanost ocijenilo nadležno tijelo.

(2) U slučajevima iz stavka 1. točaka a) i c) ovoga članka bavljenje djelatnošću nije smjelo završiti prije više od deset godina računajući od datuma kad je kandidat podnio potpun zahtjev nadležnom tijelu.

V. EUROPSKA PROFESIONALNA KARTICA

Članak 66.

(1) Europska profesionalna kartica (u daljnjem tekstu: EPC kartica) izdat će se na zahtjev nositelja stručne kvalifikacije u profesijama za koje je uvedena, a pri čemu se osigurava da nositelj EPC kartice ostvaruje sva prava koja su mu dodijeljena ovom glavom Zakona.

(2) Izdavanje EPC kartice dobrovoljno je za nositelja stručne kvalifikacije u profesiji za koju je uvedena EPC kartica, odnosno nositelj stručne kvalifikacije može se po vlastitom izboru prijaviti za takvu karticu ili se mogu primijeniti postupci priznavanja stručnih kvalifikacija sukladno glavama III. i IV. ovoga Zakona.

(3) Ministar nadležan za rad pravilnikom će propisati postupak izdavanja EPC kartice te utvrditi popis nadležnih tijela koja su, sukladno posebnim propisima, nadležna za izdavanje EPC kartice.

Članak 67.

(1) Ako nositelj stručne kvalifikacije namjerava privremeno i povremeno pružati usluge u skladu s glavom II. ovoga Zakona u drugoj državi članici, a riječ je o profesiji koja ne utječe na javno zdravlje i sigurnost primatelja usluga sukladno članku 10. ovoga Zakona te koja nije pod automatskim sustavom priznavanja u skladu s glavom IV. ovoga Zakona, nadležno tijelo za EPC karticu izdat će EPC karticu, a u kojem slučaju EPC kartica predstavlja izjavu u skladu s člankom 7. stavkom 2. ovoga Zakona.

(2) Kada se nositelj stručne kvalifikacije namjerava poslovno nastaniti u drugoj državi članici u skladu s glavama III. i IV. ovoga Zakona, odnosno privremeno i povremeno pružati usluge u profesiji koja utječe na javno zdravlje i sigurnost primatelja usluga u skladu s člankom 10. ovoga Zakona, nadležno tijelo za EPC karticu poduzimat će sve pripremne radnje povezane s pojedinačnim IMI dosjeom (u daljnjem tekstu: IMI dosje) podnositelja zahtjeva stvorenim u IMI sustavu.

Članak 68.

(1) Kada se inozemni nositelj stručne kvalifikacije namjerava poslovno nastaniti u Republici Hrvatskoj u skladu s glavama III. i IV. ovoga Zakona, odnosno privremeno i povremeno pružati usluge u profesiji koja utječe na javno zdravlje i sigurnost primatelja usluga u skladu s

člankom 10. ovoga Zakona, nadležno tijelo za EPC karticu izdat će EPC karticu inozemnom nositelju stručne kvalifikacije.

(2) EPC kartica iz stavka 1. ovoga članka ne pruža automatski pravo na obavljanje profesije ako postoje zahtjevi za registraciju ili ostali nadzorni postupci koji su u Republici Hrvatskoj uspostavljeni i prije uvođenja EPC kartice za tu profesiju.

VI. KORIŠTENJE PROFESIONALNIH NAZIVA I NAZIVA STEČENIH NAKON ZAVRŠETKA VISOKOG OBRAZOVANJA

6.1. Korištenje profesionalnih naziva

Članak 69.

(1) Ako je u Republici Hrvatskoj propisano korištenje profesionalnih naziva za neku od reguliranih profesija, nositelji stručnih kvalifikacija koji su ovlašteni za obavljanje neke regulirane profesije na temelju provedenog postupka priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija, sukladno ovom Zakonu, koriste se profesionalnim nazivima koji se za tu reguliranu profesiju koriste u Republici Hrvatskoj, kao i odgovarajućim kraticama.

(2) Ako je u Republici Hrvatskoj određena profesija regulirana općim aktom strukovne organizacije ili drugoga nadležnog tijela ili organizacije, nositelj stručne kvalifikacije može se koristiti profesionalnim nazivom koji dodjeljuje ta strukovna organizacija ili drugo nadležno tijelo ili organizacija, kao i odgovarajućom kraticom, ako podnese dokaz da je član tog tijela, odnosno organizacije.

(3) Republika Hrvatska ne može rezervirati korištenje profesionalnog naziva za nositelje stručnih kvalifikacija ako o strukovnoj organizaciji ili drugom nadležnom tijelu ili organizaciji iz stavka 2. ovoga članka nije obavijestila Europsku komisiju i druge države članice u skladu s člankom 81. stavkom 11. ovoga Zakona.

Članak 70.

(1) Nositelj stručne kvalifikacije, neovisno o članku 9., članku 10. stavku 11. i članku 69. ovoga Zakona, ima pravo koristiti se stručnim i akademskim nazivom, odnosno akademskim stupanjem i odgovarajućom kraticom, koje je stekao u matičnoj državi članici, na jeziku matične države članice.

(2) U slučaju iz stavka 1. ovoga članka nadležno tijelo može u rješenju iz članka 19. ovoga Zakona zahtijevati od nositelja stručne kvalifikacije da iza naziva iz stavka 1. ovoga članka slijedi naziv i adresa ustanove koja je naziv dodijelila.

(3) U slučaju kada postoji mogućnost da se naziv iz stavka 1. ovoga članka zamijeni za naziv za koji je u Republici Hrvatskoj potrebno dodatno obrazovanje koje nositelj stručne kvalifikacije nije stekao u matičnoj državi članici, nadležno tijelo može zahtijevati od nositelja stručne kvalifikacije da se koristi nazivom matične države članice na odgovarajući način koji utvrdi nadležno tijelo rješenjem iz članka 19. ovoga Zakona.

6.2. Djelomičan pristup

Članak 71.

(1) Nadležno tijelo na zahtjev nositelja stručne kvalifikacije može odobriti, u svakom pojedinačnom slučaju, djelomičan pristup određenoj profesionalnoj djelatnosti na području Republike Hrvatske, pod uvjetom da su kumulativno ispunjeni sljedeći uvjeti:

a) da je nositelj stručne kvalifikacije potpuno kvalificiran za obavljanje profesionalne djelatnosti u matičnoj državi članici za koju traži djelomičan pristup u Republici Hrvatskoj

b) da su razlike između profesionalne djelatnosti koja se obavlja u matičnoj državi članici i regulirane profesije u Republici Hrvatskoj toliko velike da bi primjena dopunskih mjera iz članka 18. ovoga Zakona značila da se od kandidata zahtijeva da završi cijeli program obrazovanja i osposobljavanja potreban u Republici Hrvatskoj kako bi imao pristup cjelokupnoj reguliranoj profesiji u Republici Hrvatskoj i

c) da se profesionalnu djelatnost objektivno može razdvojiti od ostalih djelatnosti koje pripadaju reguliranoj profesiji u Republici Hrvatskoj, pri čemu nadležno tijelo uzima u obzir činjenicu može li se profesionalna djelatnost obavljati samostalno u matičnoj državi članici.

(2) Nadležno tijelo može odbiti zahtjev za djelomičan pristup ako postoje opravdani razlozi koje je kao takve prepoznala sudska praksa Suda Europske unije pod uvjetom da se na taj način može postići svrha ovoga Zakona.

Članak 72.

(1) Iznimno od članka 10. stavka 11. i članka 69. ovoga Zakona, nakon što je nositelju stručne kvalifikacije odobren djelomičan pristup profesiji u Republici Hrvatskoj, profesionalna djelatnost obavlja se u skladu s profesionalnim nazivom matične države članice, pri čemu nadležno tijelo može zahtijevati da se taj profesionalni naziv upotrebljava na hrvatskom jeziku.

(2) Nositelji stručnih kvalifikacija kojima se odobri djelomičan pristup profesionalnoj djelatnosti moraju jasno navesti primateljima usluga u kojem opsegu mogu pružati svoje usluge, odnosno obavljati svoju profesiju.

(3) Zahtjevi za potrebe poslovnog nastana u Republici Hrvatskoj razmatrat će se u skladu s glavom III. ovoga Zakona.

(4) Odredbe ovoga Zakona kojima se regulira djelomičan pristup ne primjenjuju se na nositelje stručnih kvalifikacija čije se stručne kvalifikacije automatski priznaju u skladu s glavom IV. ovoga Zakona.

(5) Zahtjevi za potrebe pružanja privremenih i povremenih usluga u Republici Hrvatskoj u vezi s profesionalnim djelatnostima koje utječu na javno zdravlje ili sigurnost razmatrat će se u skladu s glavom II. ovoga Zakona.

6.3. Priznavanje pripravničkog staža

Članak 73.

(1) Ako se za pristup reguliranoj profesiji u Republici Hrvatskoj zahtijeva da je završen pripravnički staž, nadležno tijelo, prilikom razmatranja zahtjeva za priznavanje inozemne stručne kvalifikacije, priznaje pripravnički staž obavljen u drugoj državi članici, pod uvjetom da je pripravnički staž u skladu s objavljenim smjernicama iz stavka 4. ovoga članka te uzima u obzir pripravnički staž obavljen u trećoj zemlji.

(2) Nadležna tijela mogu odrediti razumno ograničenje trajanja dijela pripravničkog staža koji se može obaviti u inozemstvu.

(3) Priznavanje pripravničkog staža ne zamjenjuje postojeće zahtjeve da se položi stručni ispit kako bi se ostvario pristup određenoj reguliranoj profesiji.

(4) Nadležno tijelo objavljuje smjernice za organizaciju i priznavanje pripravničkog staža obavljenog u drugoj državi članici ili u trećoj zemlji, posebno u vezi s ulogom mentora pripravničkog staža.

VII. INFORMIRANJE I SURADNJA

Članak 74.

(1) Ministarstvo nadležno za rad određuje osobu koja će obavljati poslove nacionalnog koordinatora.

(2) Koordinator iz stavka 1. ovoga članka:

a) promiče jedinstvenu primjenu Direktive i ovoga Zakona, kao i svih drugih propisa koji se odnose na priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija

b) prikuplja sve informacije koje su relevantne za primjenu ovoga Zakona, kao što su informacije o uvjetima pristupa određenoj reguliranoj profesiji

c) razmatra prijedloge za zajedničke kompetencijske okvire i zajedničke ispite iz glave IV. ovoga Zakona

d) razmjenjuje informacije i najbolje prakse među državama članicama u području trajnog profesionalnog razvoja u reguliranim profesijama sukladno članku 22. stavcima 12. i 13. ovoga Zakona

e) razmjenjuje informacije i najbolje prakse o primjeni dopunskih mjera iz članka 18. ovoga Zakona

f) dostavlja Europskoj komisiji izvješće o primjeni ovoga Zakona te statistički prikaz donesenih rješenja o priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija, na temelju podataka iz baze podataka iz članka 76. ovoga Zakona

g) zastupa Republiku Hrvatsku u koordinacijskoj skupini pri Europskoj komisiji i

h) imenuje, saziva i vodi međuresornu koordinaciju koju čini po jedan predstavnik svakoga nadležnog središnjeg tijela državne uprave.

(3) Za prikupljanje informacija i obavljanje poslova iz stavka 2. ovoga članka, koordinator iz stavka 1. ovoga članka može zatražiti pomoć centra za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona, kao i od drugih nadležnih tijela.

Članak 75.

(1) Centar za pomoć koji je građanima i centrima za pomoć drugih država članica dužan pružati potrebne informacije o priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija, kao što su informacije o nacionalnom zakonodavstvu kojim se uređuju regulirane profesije i bavljenje tim profesijama, uključujući i socijalno zakonodavstvo te po potrebi etička pravila, sukladno ovome Zakonu je Nacionalni ENIC/NARIC ured (u daljnjem tekstu: centar za pomoć).

(2) Centar za pomoć dužan je, u suradnji s nadležnim tijelima Republike Hrvatske te nadležnim tijelima i centrima za pomoć drugih država članica, pružati pomoć zainteresiranim osobama da ostvare prava koja proizlaze iz ovoga Zakona i pribaviti informacije o reguliranim profesijama i pristupu tim profesijama u drugim državama članicama te o razini stručne kvalifikacije koja se zahtijeva za obavljanje određene regulirane profesije u drugoj državi članici.

(3) Na zahtjev Europske komisije centar za pomoć dužan je dostaviti obavijest Europskoj komisiji o rezultatima pružene pomoći iz stavka 2. ovoga članka u roku od dva mjeseca od dana zaprimanja zahtjeva Europske komisije.

(4) Centar za pomoć informirat će građane o EPC kartici i postupku izdavanja EPC kartice za profesije za koje je uvedena.

Članak 76.

(1) Centar za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona vodi bazu podataka koja sadržava:

a) popis reguliranih profesija u Republici Hrvatskoj s naznakom razine stručne kvalifikacije iz članka 13. ovoga Zakona koja se zahtijeva za obavljanje regulirane profesije i nadležnih tijela za priznavanje inozemne stručne kvalifikacije

b) podatke o donesenim rješenjima o priznavanju inozemne stručne kvalifikacije

c) podatke o pokrenutim žalbenim postupcima i o upravnim sporovima pokrenutima protiv privremenog rješenja o utvrđivanju dopunske mjere ili rješenja o priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija, kao i o aktima nadležnog upravnog suda povodom pokrenutih sporova

d) podatke o osobama za kontakt zaduženim za davanje potrebnih podataka te popunjavanje baze podataka podacima iz djelokruga nadležnog tijela

e) popis programa obrazovanja i osposobljavanja ili, u slučaju reguliranih profesija, stručnog osposobljavanja s posebnom strukturom iz članka 13. stavka 1. točke c) podtočke 2. ovoga Zakona i

f) popis nadležnih strukovnih organizacija, odgovarajućih obrazovnih ustanova i drugih tijela iz članka 19. stavka 4. ovoga Zakona.

(2) U okviru popisa reguliranih profesija iz stavka 1. točke a) ovoga članka, posebno se navode profesije koje mogu imati posljedice za javno zdravlje i sigurnost primatelja usluga u skladu s člankom 10. ovoga Zakona te profesije u kojima kandidat nema pravo izbora dopunske mjere u skladu s člankom 18. stavkom 13. ovoga Zakona.

(3) Baza podataka iz stavka 1. ovoga članka vodi se u elektroničkom obliku te detaljan sadržaj baze podataka utvrđuje centar za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona.

(4) Nadležna tijela dužna su odrediti osobu čija je zadaća davati potrebne informacije centru za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona te popunjavati bazu podataka iz stavka 1. podstavaka b) – f) ovoga članka podacima iz djelokruga nadležnog tijela, na način kako će utvrditi centar za pomoć.

(5) Popisi iz stavka 1. točaka a), d), e) i f) ovoga članka su javni.

Članak 77.

Podaci o kandidatu, dobiveni unutar IMI sustava, kao i tijekom postupka provedenog sukladno ovome Zakonu upotrebljavaju se u skladu s propisima kojima se regulira zaštita osobnih podataka.

Članak 78.

(1) Nadležna tijela savjetuju nositelje stručnih kvalifikacija koji dolaze u Republiku Hrvatsku vezano uz priznavanje njihovih inozemnih stručnih kvalifikacija te pružaju informacije i o drugim uvjetima koji se moraju ispunjavati za stjecanje prava na obavljanje određene regulirane profesije u Republici Hrvatskoj.

(2) Ministarstvo nadležno za gospodarstvo osigurava da su sljedeće informacije dostupne na internetu putem Jedinstvene kontaktne točke za usluge u Republici Hrvatskoj (u daljnjem tekstu: Jedinstvena kontaktna točka za usluge), određene posebnim propisima iz područja pružanja usluga te da se ti podaci redovito ažuriraju, i to:

a) popis reguliranih profesija u Republici Hrvatskoj, uključujući i podatke za kontakt nadležnih tijela za svaku reguliranu profesiju i centra za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona

b) popis profesija za koje je dostupna EPC kartica, njezino funkcioniranje, uključujući sve povezane naknade koje nositelji stručnih kvalifikacija trebaju platiti te popis nadležnih tijela za izdavanje EPC kartice

c) popis svih profesija za koje Republika Hrvatska propisuje prethodnu provjeru stručnih kvalifikacija prije prvog pružanja usluga na privremenoj i povremenoj osnovi iz članka 10. ovoga Zakona

d) popis programa obrazovanja i osposobljavanja ili, u slučaju reguliranih profesija, stručnog osposobljavanja s posebnom strukturom iz članka 13. stavka 1. točke c) podtočke 2. ovoga Zakona

e) zahtjevi i postupci iz članaka 7., 17. i 21. ovoga Zakona za profesije regulirane u Republici Hrvatskoj, uključujući sve povezane naknade i dokumente koji se podnose nadležnim tijelima

f) pojedivosti o pravima žalbe na odluke nadležnih tijela na temelju ovoga Zakona i drugih pravnih akata proizašlih na temelju ovoga Zakona i

g) popisi iz članka 80. stavka 2. ovoga Zakona.

(3) Jedinstvena kontaktna točka za usluge dužna je na svaki zahtjev korisnika odgovoriti u što kraćem roku, davati detaljne upute o pokretanju i provođenju postupka priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija te osigurati da se informacije iz stavka 1. ovoga članka pružaju korisnicima na jasan i sveobuhvatan način, a moraju biti dostupne internetskim i elektroničkim putem.

(4) Nadležna tijela dužna su surađivati s Jedinstvenom kontaktnom točkom za usluge te dostavljati potrebne podatke radi ažuriranja podataka iz stavka 2. ovoga članka i davanja pravodobnih informacija korisnicima.

(5) Podatke iz stavka 2. ovoga članka Jedinstvena kontaktna točka za usluge može pružiti i na drugim službenim jezicima država članica.

Članak 79.

(1) Centar za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona i nadležna tijela iz članka 5. stavka 1. podstavka 15. ovoga Zakona surađuju s kontakt-točkama i nadležnim tijelima država članica.

(2) Suradnja iz stavka 1. ovoga članka podrazumijeva međusobnu suradnju, razmjenu informacija i podataka putem IMI sustava o disciplinskim mjerama ili kaznenim sankcijama stručne naravi poduzetim protiv nositelja stručnih kvalifikacija te o bilo kakvim drugim teškim i posebnim okolnostima koje bi mogle utjecati na obavljanje profesionalne djelatnosti, kao i dostavljanje svih informacija o stručnim kvalifikacijama, poslovnom nastanu i o drugim bitnim okolnostima u svrhu obavljanja reguliranih profesija u Republici Hrvatskoj.

(3) Centar za pomoć pomaže nositeljima stručnih kvalifikacija u korištenju prava koja su im dodijeljena ovim Zakonom te u vezi s tim surađuje i s centrom za pomoć u matičnoj državi članici, nadležnim tijelima i Jedinstvenom kontaktnom točkom za usluge.

(4) Nadležna tijela dužna su u potpunosti surađivati s centrom za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona, kao i s centrima za pomoć u drugim državama članicama te pružati sve relevantne informacije o pojedinačnim slučajevima takvim centrima za pomoć na njihov zahtjev i pod uvjetom da se poštuju pravila o zaštiti podataka u skladu s posebnim propisima kojima se regulira zaštita osobnih podataka.

Članak 80.

(1) U svrhu provedbe ovoga Zakona, Vlada Republike Hrvatske donosi Popis reguliranih profesija u Republici Hrvatskoj.

(2) U svrhu provedbe ovoga Zakona i Priloga Direktive, ministarstvo nadležno za rad objedinjuje sljedeće popise:

a) Popis 1. – popis strukovnih udruga ili organizacija čiji članovi u Republici Hrvatskoj obavljaju reguliranu profesiju

b) Popis 2. – popis djelatnosti za koje se pristup određenoj profesiji u Republici Hrvatskoj može odobriti na temelju stručnog iskustva i

c) Popis 3. – popis dokumenata i isprava koje nadležna tijela mogu tražiti od kandidata prilikom provođenja postupka priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija.

(3) Nadležna središnja tijela državne uprave dužna su, sukladno svojem djelokrugu, predložiti izmjenu ili dopunu popisa iz stavaka 1. i 2. ovoga članka u slučaju nove profesije koja je regulirana profesija sukladno ovom Zakonu, te u slučaju drugih promjena koje utječu na sadržaj popisa iz stavaka 1. i 2. ovoga članka.

(4) Popisi iz stavaka 1. i 2. ovoga članka dostupni su na mrežnim stranicama ministarstva nadležnog za rad te Jedinствене kontaktne točke za usluge sukladno članku 78. stavku 2. točki g) ovoga Zakona.

Članak 81.

(1) Nadležno tijelo putem IMI sustava obavještava Europsku komisiju o zakonima i drugim propisima u vezi s izdavanjem dokaza o stručnim kvalifikacijama u profesijama obuhvaćenima automatskim sustavom priznavanja na temelju usklađivanja minimalnih uvjeta osposobljavanja.

(2) Nadležno tijelo putem IMI sustava obavještava druge države članice o javnoj ispravi koja se izdaje nositelju stručnih kvalifikacija u Republici Hrvatskoj, a kojom se dokazuje stručna kvalifikacija iz područja regulirane profesije arhitekta iz članaka 43. – 45. ovoga Zakona.

(3) Obavijest iz stavaka 1. i 2. ovoga članka sadržava informacije o trajanju i sadržaju programa osposobljavanja, kao i druge bitne informacije u svrhu ažuriranja Priloga V. Direktive.

(4) Nadležno tijelo obavještava Europsku komisiju o poduzetim aktivnostima u području promicanja trajnog profesionalnog razvoja iz članka 22. stavaka 12. i 13. ovoga Zakona.

(5) Ministarstvo nadležno za zdravlje putem IMI sustava obavještava Europsku komisiju i druge države članice o pravilniku iz članka 25. stavka 4. ovoga Zakona, u slučaju djelomičnih izuzeća od dijelova programa specijalističkog usavršavanja doktora medicine iz Priloga V. točke 5.1.3. Direktive.

(6) U roku od šest mjeseci od uspostavljanja zajedničkog kompetencijskog okvira za određenu profesiju iz članka 60. ovoga Zakona, Republika Hrvatska obavještava Europsku komisiju i druge države članice o nacionalnim kvalifikacijama ili profesionalnim nazivima koji su u skladu sa zajedničkim kompetencijskim okvirom, kao i o svakom korištenju oslobođenja od obveze iz članka 60. stavka 3. ovoga Zakona s obrazloženjem.

(7) Unutar tri mjeseca od dostave obavijesti Republike Hrvatske o korištenju oslobođenja od obveze iz stavka 6. ovoga članka, ako Europska komisija smatra da nisu pružena dovoljna ili odgovarajuća obrazloženja, odnosno opravdanja da je i jedan od uvjeta iz članka 60. stavka 3. ovoga Zakona ispunjen, Europska komisija može zahtijevati dodatno obrazloženje, a na takav zahtjev Republika Hrvatska odgovorit će unutar roka od iduća tri mjeseca od zaprimanja zahtjeva.

(8) U roku od šest mjeseci od uspostavljanja zajedničkog ispita za određenu profesiju iz članka 61. ovoga Zakona, Republika Hrvatska obavijestit će Europsku komisiju i druge države članice o mogućnostima organiziranja takvih ispita, kao i o svakom korištenju oslobođenja od obveze iz članka 61. stavka 3. ovoga Zakona.

(9) Unutar tri mjeseca od dostave obavijesti Republike Hrvatske o korištenju oslobođenja iz stavka 8. ovoga članka, ako Europska komisija smatra da nisu pružena dovoljna ili odgovarajuća obrazloženja, odnosno opravdanja da je i jedan od uvjeta iz članka 61. stavka 3. ovoga Zakona ispunjen, Europska komisija može zahtijevati dodatno obrazloženje, a na takav zahtjev Republika Hrvatska odgovorit će unutar roka od iduća tri mjeseca od zaprimanja zahtjeva.

(10) Kada Republika Hrvatska prizna strukovnu organizaciju ili drugo nadležno tijelo ili organizaciju iz članka 69. stavka 3. ovoga Zakona, obavijestit će o tome Europsku komisiju radi ažuriranja Priloga I. Direktive.

(11) Republika Hrvatska putem IMI sustava obavještava Europsku komisiju i druge države članice o strukovnoj organizaciji ili drugom nadležnom tijelu ili organizaciji iz stavka 10. ovoga članka, a u kojem slučaju nositelj stručne kvalifikacije može se koristiti stručnim nazivom koji dodjeljuje ta strukovna organizacija ili drugo nadležno tijelo ili organizacija, kao i odgovarajućom kraticom ako podnese dokaz da je član tog tijela, odnosno organizacije.

(12) Republika Hrvatska obavještava Europsku komisiju i druge države članice Europske unije o osobi koja obavlja poslove nacionalnog koordinатора sukladno članku 74. ovoga Zakona.

(13) Republika Hrvatska dostavit će Europskoj komisiji popis profesija za koje je potrebna prethodna provjera kvalifikacija u skladu s člankom 10. ovoga Zakona, zajedno s posebnim obrazloženjem za unos svake pojedine profesije na taj popis.

(14) Republika Hrvatska dostavit će Europskoj komisiji sve tražene podatke i informacije radi pripreme izvješća o provedbi Direktive.

Članak 82.

(1) Nadležna tijela obavještavaju nadležna tijela drugih država članica o nositelju stručne kvalifikacije kojemu su nadležna tijela ili sudovi Republike Hrvatske u cijelosti ili djelomično ograničili ili zabranili, čak i privremeno, obavljanje sljedećih profesija na području Republike Hrvatske:

a) doktor medicine i doktor medicine specijalist opće (obiteljske) medicine koji posjeduje dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz Priloga V. točaka 5.1.1. i 5.1.4. Direktive

b) doktor medicine specijalist koji posjeduje naziv iz Priloga V. točke 5.1.3. Direktive

c) medicinska sestra odgovorna za djelatnost opće njege koja posjeduje dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz Priloga V. točke 5.2.2. Direktive

d) doktor dentalne medicine koji posjeduje dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz Priloga V. točke 5.3.2. Direktive

e) doktor dentalne medicine specijalist koji posjeduje dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz Priloga V. točke 5.3.3. Direktive

f) doktor veterinarske medicine koji posjeduje dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz Priloga V. točke 5.4.2. Direktive

g) primalja koja posjeduje dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz Priloga V. točke 5.5.2. Direktive

h) magistar farmacije koji posjeduje dokaz o stručnoj kvalifikaciji iz Priloga V. točke 5.6.2. Direktive

i) nositelj potvrde kojom se potvrđuje da je završio osposobljavanje koje ispunjava minimalne uvjete osposobljavanja iz članaka 23., 25., 28., 30., 31., 35., 37. i 41. ovoga Zakona, ali koje je započelo prije referentnih datuma kvalifikacija navedenih u Prilogu V. točkama 5.1.3., 5.1.4., 5.2.2., 5.3.2., 5.3.3., 5.4.2., 5.5.2. i 5.6.2. Direktive

j) nositelj potvrde o stečenim pravima iz članaka 46. – 59. ovoga Zakona

k) ostali nositelji stručnih kvalifikacija koji obavljaju profesije koje utječu na sigurnost pacijenata, ako obavljaju profesiju reguliranu u Republici Hrvatskoj i

l) nositelji stručnih kvalifikacija koji obavljaju profesije povezane s obrazovanjem maloljetnih osoba, uključujući i brigu o djeci i predškolsko obrazovanje, ako obavljaju profesiju reguliranu u Republici Hrvatskoj.

(2) Nadležna tijela šalju upozorenje s informacijama iz stavka 1. ovoga članka putem IMI sustava najkasnije tri dana nakon dana donošenja odluke o ograničenju ili potpunoj ili djelomičnoj zabrani obavljanja profesionalne djelatnosti dotičnog nositelja stručne kvalifikacije.

(3) Upozorenje iz stavka 2. ovoga članka ograničeno je na:

a) identitet nositelja stručne kvalifikacije

b) dotičnu profesiju

c) informacije o nacionalnom tijelu ili sudu koji donosi odluku o ograničenju ili zabrani

d) opseg ograničenja ili zabrane i

e) razdoblje tijekom kojeg se primjenjuje ograničenje ili zabrana.

(4) Nadležna tijela najkasnije tri dana od donošenja sudske odluke putem IMI sustava obavještavaju nadležna tijela drugih država članica o identitetu nositelja stručne kvalifikacije koji je podnio zahtjev za priznavanje inozemne stručne kvalifikacije i za kojeg su sudovi utvrdili da se koristio krivotvorenim dokazima o stručnim kvalifikacijama u ovom kontekstu.

(5) Nadležna tijela drugih država članica obavještavaju se bez odgode o isteku zabrane ili ograničenja iz stavka 2. ovoga članka. U tu svrhu nadležno tijelo koje šalje informacije u

skladu sa stavkom 1. ovoga članka obavještava o datumu isteka zabrane i svakoj sljedećoj promjeni tog datuma.

(6) Nositelji stručnih kvalifikacija o kojima se šalju upozorenja unutar IMI sustava obavještavaju se pisanim putem o upozorenju odlukom, na koju imaju pravo prigovora, u svrhu sprječavanja štetnih posljedica mogućeg neosnovano objavljenog upozorenja.

(7) Podaci o upozorenjima mogu se obrađivati u IMI sustavu sve dok su važeći. Upozorenja se brišu u roku od tri dana od dana donošenja odluke o poništenju ili od isteka zabrane ili ograničenja iz stavka 2. ovoga članka.

Članak 83.

(1) Centar za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona dostavlja Europskoj komisiji popis postojećih reguliranih profesija iz članka 76. ovoga Zakona, posebno navodeći djelatnosti obuhvaćene svakom profesijom, te popis programa obrazovanja i osposobljavanja ili, u slučaju reguliranih profesija, stručnog osposobljavanja s posebnom strukturom iz članka 13. stavka 1. točke c) podtočke 2. ovoga Zakona.

(2) U slučaju izmjene ili dopune popisa iz stavka 1. ovoga članka, kao i o svakoj promjeni, centar za pomoć obavještava Europsku komisiju bez odgađanja.

(3) Nadležno središnje tijelo državne uprave provjerava jesu li zahtjevi na temelju propisa kojima se ograničava pristup profesiji ili obavljanje profesije, uključujući korištenje stručnih naziva i profesionalne djelatnosti dopuštene u okviru takvog naziva, u skladu sa sljedećim načelima:

a) zahtjevi ne smiju biti ni neposredno ni posredno diskriminirajući na temelju nacionalnosti ili boravišta

b) zahtjevi moraju biti opravdani prevladavajućim razlozima općeg interesa i

c) zahtjevi moraju biti primjereni za osiguravanje postizanja zadanog cilja i ne smiju prelaziti ono što je potrebno za postizanje tog cilja.

(4) Stavak 1. ovoga članka također se primjenjuje na profesije koje u Republici Hrvatskoj reguliraju udruženja ili strukovne organizacije te na sve zahtjeve za članstvo u tim udruženjima ili organizacijama.

(5) Koordinator iz članka 74. stavka 2. ovoga Zakona dostavlja Europskoj komisiji informacije o zahtjevima koje namjerava zadržati i razlozima zbog kojih smatra da su ti zahtjevi u skladu sa stavkom 3. ovoga članka.

(6) Koordinator iz članka 74. stavka 2. ovoga Zakona svake dvije godine dostavlja Europskoj komisiji izvješće o zahtjevima za pristup i obavljanje profesije koji su povučeni ili ublaženi, a o čemu Komisija obavještava druge države članice koje mogu podnijeti svoje primjedbe u roku od šest mjeseci.

VIII. PRIZNAVANJE INOZEMNIH STRUČNIH KVALIFIKACIJA STEČENIH U TREĆIM ZEMLJAMA

Članak 84.

(1) Na postupak priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija stečenih u trećim zemljama na odgovarajući način primjenjuju se odredbe glave III. ovoga Zakona.

(2) Na priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija stečenih u trećim zemljama ne primjenjuju se odredbe glave IV. ovoga Zakona.

(3) Dodatni uvjeti za priznavanje inozemnih stručnih kvalifikacija stečenih u trećim zemljama te način ispunjavanja tih uvjeta, kao i detaljniji postupak priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija stečenih u trećim zemljama mogu se regulirati posebnim zakonom ili pravilnikom iz djelokruga nadležnih središnjih tijela državne uprave, odnosno općim aktima nadležnih tijela iz članka 5. stavka 1. podstavka 15. ovoga Zakona koje ista donose na temelju zakonskog ovlaštenja.

(4) Priznavanje inozemne stručne kvalifikacije može zatražiti azilant i stranac pod supsidijarnom zaštitom u Republici Hrvatskoj koji su u pravima i dužnostima izjednačeni s hrvatskim državljanima, a u postupku priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija primjenjuju se odredbe glave III. ovoga Zakona.

Članak 85.

Nadležno tijelo može dopustiti pristup reguliranoj profesiji i bavljenje tom profesijom pod istim uvjetima koji se primjenjuju na državljane Republike Hrvatske, i to kandidatu koji:

a) je stekao stručnu kvalifikaciju u trećoj državi i

b) ima tri godine stručnog iskustva u određenoj profesiji na području države članice koja je priznala stručnu kvalifikaciju stečenu u trećoj državi, u skladu s minimalnim uvjetima osposobljavanja, a što dokazuje potvrdom izdanom u državi članici.

Članak 86.

(1) U postupku priznavanja kvalifikacija stečenih u trećim zemljama, nadležno tijelo dužno je zatražiti mišljenje odgovarajuće obrazovne ustanove u Republici Hrvatskoj o stečenom obrazovanju i ishodima učenja kandidata, pri čemu će odgovarajuća obrazovna ustanova izvršiti usporedbu programa obrazovanja ustanove na kojoj je kandidat stekao svoje obrazovne kvalifikacije u trećoj zemlji i programa obrazovanja koje se pohađa za istu profesiju na istoj razini obrazovanja u Republici Hrvatskoj.

(2) Pod odgovarajućim obrazovnim ustanovama iz stavka 1. ovoga članka smatraju se javna visoka učilišta sukladno propisima kojima se uređuje visoko obrazovanje u Republici Hrvatskoj, odnosno odgovarajuće srednjoškolske ustanove sukladno propisima kojima se uređuje srednjoškolsko obrazovanje u Republici Hrvatskoj.

(3) Mišljenje odgovarajuće obrazovne ustanove o stečenom obrazovanju i ishodima učenja kandidata nije obvezujuće za nadležno tijelo u postupku priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija.

(4) Ako se prilikom usporedbe programa obrazovanja iz stavka 1. ovoga članka utvrdi bitno različit sadržaj prema članku 18. stavku 6. ovoga Zakona, kandidat ima pravo izbora dopunske mjere iz članka 18. stavka 1. ovoga Zakona, osim u slučajevima iz članka 18. stavaka 13. i 14. ovoga Zakona.

(5) Izbor dopunske mjere iz stavka 4. ovoga članka moguć je samo prilikom prvog odabira dopunske mjere.

(6) U slučaju da je kandidat odabrao provjeru kompetentnosti te iz drugog puta ne položi ispit provjere kompetentnosti u zadanom roku, sljedeća dopunska mjera koja mu se može odrediti je razdoblje prilagodbe u trajanju koje može biti i duže od trajanja mjere iz članka 18. stavka 1. točke a) ovoga Zakona, ali najviše do pet godina od dana donošenja privremenog rješenja.

(7) U slučaju kad nadležno tijelo utvrdi da postoje bitne razlike u stručnim kvalifikacijama kandidata koje se ne mogu nadoknaditi ni provedbom dopunskih mjera iz članka 18. stavka 1. ovoga Zakona, odbit će zahtjev za priznavanje inozemne stručne kvalifikacije.

(8) Za osobe iz članka 84. stavka 4. ovoga Zakona koje zbog opravdanih razloga nisu u mogućnosti dostaviti potrebnu dokumentaciju iz članka 17. stavaka 3. i 4. ovoga Zakona kojom dokazuju inozemnu stručnu kvalifikaciju, nadležno tijelo provest će vrednovanje prethodno stečenih kompetencija (*prior learning*).

(9) Nadležno tijelo ne može donijeti rješenje o odbijanju zahtjeva za priznavanje inozemne stručne kvalifikacije osobi iz članka 84. stavka 4. ovoga Zakona isključivo zbog činjenice da ne posjeduje službene dokumente kojima se dokazuje određena inozemna stručna kvalifikacija.

IX. PRIJELAZNE I ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 87.

Postupci priznavanja inozemnih stručnih kvalifikacija započeti na temelju Zakona o reguliranim profesijama i priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija (»Narodne novine«, br. 124/09., 45/11. i 74/14.) završit će se prema odredbama Zakona na temelju kojeg su započeti.

Članak 88.

(1) Pravilnik o izdavanju EU potvrde donesen na temelju Zakona o reguliranim profesijama i priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija (»Narodne novine«, br. 124/09., 45/11. i 74/14.) ostaje na snazi do donošenja novoga sukladno ovom Zakonu.

(2) Ministar nadležan za rad donijet će pravilnik iz članka 8. stavka 3. ovoga Zakona u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Članak 89.

(1) Popis reguliranih profesija u Republici Hrvatskoj donesen na temelju Zakona o reguliranim profesijama i priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija (»Narodne novine«,

br. 124/09., 45/11. i 74/14.) ostaje na snazi do donošenja novoga sukladno odredbama ovoga Zakona.

(2) Vlada Republike Hrvatske donijet će popis iz članka 80. stavka 1. ovoga Zakona u roku od 12 mjeseci od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Članak 90.

(1) Pravilnici o priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija doneseni na temelju Zakona o reguliranim profesijama i priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija (»Narodne novine«, br. 124/09., 45/11. i 74/14.) ostaju na snazi do donošenja novih sukladno odredbama ovoga Zakona.

(2) Čelnici nadležnih središnjih tijela državne uprave, odnosno drugih nadležnih tijela donijet će propise iz članka 16. stavka 3. ovoga Zakona u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Članak 91.

(1) Pravilnik o specijalističkom usavršavanju doktora medicine i Pravilnik o specijalističkom usavršavanju doktora dentalne medicine doneseni na temelju Zakona o reguliranim profesijama i priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija (»Narodne novine«, br. 124/09., 45/11. i 74/14.) ostaju na snazi do donošenja novih sukladno odredbama ovoga Zakona.

(2) Ministar nadležan za zdravlje donijet će pravilnike iz članka 25. stavka 4. i članka 30. stavka 3. ovoga Zakona u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Članak 92.

Ministar nadležan za rad donijet će pravilnik o izdavanju EPC kartice iz članka 66. stavka 3. ovoga Zakona u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Članak 93.

Visinu naknade troškova i način plaćanja naknade iz članka 18. stavka 10. ovoga Zakona čelnici nadležnih središnjih tijela državne uprave propisat će pravilnikom u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Članak 94.

(1) Bazu podataka iz članka 76. ovoga Zakona, sa sadržajem iz stavka 1. točaka a), e) i f) istoga članka, centar za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona dužan je uspostaviti u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

(2) Detaljan sadržaj baze podataka te način i postupak popunjavanja baze podataka iz članka 76. ovoga Zakona centar za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona dužan je propisati svojim općim aktom u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

(3) Nadležna tijela dužna su odrediti osobu iz članka 76. stavka 4. ovoga Zakona čija je zadaća davati potrebne informacije centru za pomoć iz članka 75. ovoga Zakona te

popunjavati bazu podataka iz članka 76. stavka 1. točaka b), c) i d) ovoga Zakona u roku od tri mjeseca od stupanja na snagu ovoga Zakona.

Članak 95.

Popisi iz članka 80. stavaka 1. i 2. ovoga Zakona bit će dostupni putem Jedinственe kontaktne točke za usluge sukladno članku 78. stavku 2. ovoga Zakona te na mrežnim stranicama ministarstva nadležnog za rad u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Članak 96.

Republika Hrvatska dostavit će Europskoj komisiji sve potrebne podatke iz članka 81. stavaka 4. i 13., članka 83. stavaka 1. i 5., kao i prvo izvješće iz članka 83. stavka 6. ovoga Zakona, najkasnije do 18. siječnja 2016.

Članak 97.

Danom stupanja na snagu ovoga Zakona prestaje važiti Zakon o reguliranim profesijama i priznavanju inozemnih stručnih kvalifikacija (»Narodne novine«, br. 124/09., 45/11. i 74/14.).

Članak 98.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u »Narodnim novinama«, osim članaka 66., 67. i 68. ovoga Zakona koji stupaju na snagu 18. siječnja 2016.

Klasa: 022-03/15-01/42

Zagreb, 10. srpnja 2015.

HRVATSKI SABOR

Predsjednik

Hrvatskoga
sabora

Josip Leko, v. r.